APPROVED BY THE TEXT BOOK COMMITTEE

HARSHAVARDHANA

நூல் பயில் கழகம்
தேதி. 30/4/47 278

BY
M. RAJAMANIKKAM,
TAMIL PANDIT,
T. H. S. SCHOOL, WASHERMANPET.

THE
STANDARD TEXT BOOK COMPANY,
SALEM.

நூல் பயில் கழகம்
அப்பந்தூர்
தேதி 30/11/47 எண் 2.78

ஹர்ஷ வர்த்தனன்

ஹர்ஷ வர்த்தனன்

மா. இராஜமாணிக்கம்

தமிழ்ப் புலவர், சர். தியாகராயர் கலாசாலை,

வண்ணாரப்பேட்டை, சென்னை.

ஸ்டாண்டர்ட் டெக்ஸ்ட்புக் கம்பெனி,

சேலம்.

பதிப்புரிமை] 1930 [வி

நூன்முகம்

'ஹர்ஷ வர்த்தனன்' என்னும் இச் சிறுநூல், 'பாணன்' எழுதிய ஹர்ஷ சரித்திரத்தையும், வி. ஏ. ஸ்மித் (V. A. Smith), ஙா. சி. டட் (R. C. Dutt), கே. ம. பாணிக்கர் (K. M. Panikkar) முதலிய சரித்திர ஆசிரியர்களின் ஆய்வுரைகளையும் துணையாகக் கொண்டு ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டதாகும். இது, இடங்களுக்கு ஏற்ப, தமிழ் இலக்கிய அடிகளை ஆங்காங்கே கொண்டுள்ளது. இதில், ஹர்ஷனுடைய நற்குண நற்செயல்களும், சகோதர சகோதரியன்பும், புத்தமத விவரமும், ஹர்ஷனின் தொண்டும், அரசியலும் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளன. இடையிடையே உயிர்க்கு உறுதியைப்பயக்கும் நீதிக் கட்டுரைகளை இதனிற் காணலாம். மாணவ வுலகம் இதனைப் படிப்பதால் பண்டைக்கால அரசரது வரலாற்றையும் குணதிசயங்களையும் அறிவதோடு, ஆங்காங்கு மருவிக்கிடக்கும் படிப்பினைகளையும் கற்றுப் பயன் பெறுவர் என்பது திண்ணம்.

நக்கீரனுரகம், வண்ணை. } மா. இராஜமாணிக்கம்

பொருளடக்கம்

		பக்கம்
1.	பிரபாகர வர்த்தனன்	1
2.	மக்கட் பேறு	4
3.	இராஜேஸ்வரி திருமணம்	10
4.	யசோவதி தீக்குளித்தல்	19
5.	எதிர்பாரா விபத்து	28
6.	இரு சகோதரர்	38
7.	கெட்ட குடியே கெடும்	48
8.	ஹர்ஷன் துயரமும் சபதமும்	54
9.	வலை தப்பிய மான்	59
10.	தங்கையைத் தேடப் புறப்படுதல்	65
11.	சகோதரி அன்பு	70
12.	போர்ச் செய்திகள்	77
13.	ஹர்ஷனும் புத்தமதமும்	83
14.	அரசியலும் குணதிசயங்களும்	93

ஹர்ஷ வர்த்தனன்

1. பிரபாகர வர்த்தனன்

இந்தியா மிகப் பழையகாலந் தொட்டே நாகரிகத்திற் சிறந்ததென்பது யாவரும் அறிந்த உண்மையாகும். சிறப்பு வாய்ந்த சிவாலயங்களும், விஷ்ணுவாலயங்களும், மதப்பள்ளிகளும், அறவோர் ஆச்சிரமங்களும் மலிந்துள்ளநாடு இந்தியா. இந்நாட்டின் வடக்கெல்லை இமயமலை. அம் மலையடிவாரத்திலும் அதன் தெற்கே கங்காநதிதீரம் வரையிலும் அழகிலும் பழமையிலும் சிறந்த பட்டணங்கள் பல உள. அவை பெரும்பாலும் சரித்திர சம்பந்தமான பட்டணங்களாகவே இருக்கின்றன.

அவற்றுள் 'தனேசுவரம், என்னும் பதியும் ஒன்றும். அது மிகப் பழமையானதென்பது, அதனையடுத்துள்ள 'குருக்ஷேத்திரம்' (பானிபட்) என்னும் வெளியைப் பற்றிய வரலாற்றால் அறியலாகும். குருக்ஷேத்திர பூமியை இன்றைக்கும் இந்துக்கள் சென்று காண்கிறார்கள். ஏனெனில், நம் நாட்டில் சீரும் சிறப்பும் பெற்று ஆண்ட பல முடியுடை வேந்தர்கள் தங்களுக்குள் மாறுபட்டுப் போர் நடாத்திய இடம் அதுவே யாகும். அதன் அருகில் பல முனிவர்களுடைய ஆச்சிரமங்கள் இருந்தன. சந்திரகுல

மன்னர்களான துரியோதனாதியரும் பாண்டவரும் பொருதவிடமும் அதுவே. பாண்டவர் மாற்றாரை வென்று வெற்றிமாலை சூடியதும் அவ்விடத்தேதான். தேவாதி தேவனாகிய கண்ணன், அருச்சுனனுக்குத் தேர்ச் சாரத்தியம் செய்து, அடியார்க்கு எளியனாந் தன்மையை விளக்கிக் காட்டிய விடமும் அதுவேயாம். அங்குத் தென்னாட்டு முடியுடை மூவேந்தரில் ஒருவனான 'சேரமான் உதியஞ்சேரலாதன்' தனது வன்மை தோன்ற, பாண்டவர்க்கும் துரியோதனாதியர்க்கும் அவர்தம் சேனைகட்கும் போர்முடியும் வரையில் சோறு கொடுத்துச் 'சேரமான் பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன்' என்ற பெயர் பெற்றான்.

'அலங்குளைப் புரவி யைவரொடு சினைஇ
நிலந்தலைக் கொண்ட பொலம்பூந் தும்பை
யீரைம் பதின்மரும் பொருதுகளத் தொழியப்
பெருஞ்சோற்றுமிகுபதம் வரையாதுகொடுத்தோய்?'

—புறநானூறு

இவ்வாறு, தேச சரித்திரத்தில் பெரிதும் சம்பந்தமுடைய மகத்தான அப் பூமியை யருகிலேகொண்ட தனேசுவரம் என்ற நகரைத் தலை நகராகக்கொண்டு, சட்லெஜ், யமுனை என்ற இரு நதிகட்கும் இடைப்பட்ட நாட்டைப் பிரபாகரவர்த்தனன் என்னும் அரசன் கி. பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் ஆண்டு வந்தான். அம் மன்னவன் சிறந்த அழகையும், தைரியம், பொறுமை, பிழைபொறுத்தல், நீதிதவறாமை முதலிய உத்தம குணங்களையும் பெற்றிருந்தான்.

அவன் முன்னோர்கள் தனேசுவரத்தைச் சுற்றியுள்ள நாடுகளை யாண்டுவந்த சிற்றரசர்கள். அவர்கள் சூரியனை வழிபட்டு வந்தனர்.

அஞ்சா நெஞ்சம்படைத்த பிரபாகரவர்த்தனன் பெரும் படையோடு சென்று, நாட்டைத் துன்புறுத்தி வந்த 'ஹூணர்' கூட்டத்தாரை இமயமலை வரையில் விரட்டியடித்தான். அதனுடன் நில்லாது அவன் மாளவம், கூர்ஜ்ஜரம் முதலிய நாடுகளை வென்று, அந் நாடுகளை யாண்டுவந்த மன்னர்களைத் தனக்குட்படுத்திக் கொண்டான்.

இவ்வாறு, படைவலியாலும், தோள்வலியாலும் வெற்றிமாலை சூடிய மன்னன் 'மஹா ராஜாதி ராஜ பிரபாகரவர்த்தனன்' என்ற பட்டத்தை வகித்து, தனது அகன்ற நாட்டை முறைபிறழாது ஆண்டு வந்தான்.

2. மக்கட்பேறு

'பண்ணிலாப் பாடல் போலும் பரிவிலா நட்பும் போலும்
உண்ணிலா நெய்இ லாமல் உண்டிடும் அடிசில் போலும்
பெண்ணிலா இல்லம் போலும் பெயரிலா வாழ்க்கை
போலும்,
கண்ணிலா வதனம் போலும் கான்முளை யில்லா இல்லம்.'

—மாயூரத்தல புராணம்

குடும்பம் என்னும் நாடகசாலைக்குக் குழந்தையே நடிக்கும் பாத்திரம். எத்துணைத் துன்பங்கள் நேரினும் குழந்தையைக் கண்ட மாத்திரத்தில் அவை கதிரவனைக்கண்ட காரிருள்போல அகலும். அக் குழந்தை, துர்க்குணங்களால் பந்திக்கப்படாமல் அன்று மலர்ந்த செந்தாமரைமலர்போன்ற முகத்தையும், புன்முறுவலையும், களங்கமற்ற மனத்தையும் கொண்டுள்ளது; தவழ்நடை நடந்தும் மழலைச் சொற்களைப் பேசியும், மனம் கரையச் சிரித்துப் பெற்றோர்க்கு மகிழ்ச்சியை யுண்டாக்குகின்றது. ஆதலால், இல்வாழ்வானுக்குச் சிறந்த செல்வம் புத்திரப் பேறேயாகும். இச் செல்வத்தைப் பெறாது அவன் கல்விச் செல்வம் பொருட்செல்வம் முதலானவற்றைப் பெற்றிருப்பினும் பயன் இல்லை.

'பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே றல்ல பிற'

—திருக்குறள்

புத்திரப்பேற்றை யடைந்தவன் இம்மை மறுமை இரண்டிலும் இன்பந்துய்க்கின்றான். அரசன் முதல்

ஆண்டி யிருகவுள்ள அனைவரும் மக்களை விரும்புவர் புத்திரப்பேற்றால் அடையும் இன்பம் யாவர்க்கும் ஒரே தன்மைத்து. ஏழைக்கு ஓர் இன்பம் என்றும் செல்வவானுக்கு ஒருவிதஇன்பம் என்றும் வேறுபாடு கிடையாது. செல்வவான், இடம் பொருள் ஏவல் முதலியவற்றைப் பெற்றிருப்பினும் இந்திரபோகத்தை யனுபவிப்பினும், புத்திரப் பேறு இன்மையால், அவன் மக்களில் ஒருவனாகக் கொள்ளப் படான். அவன் வாணாட்கள் வீணாட்களேயாம்.

'படைப்புப்பல படைத்துப் பலரோ டுண்ணும்
உடைப்பெருஞ் செல்வராயினும், இடைப்படக்
குறுகுறு நடந்து, சிறுகை நீட்டி,
இட்டும், தொட்டும், கவ்வியும், துழந்தும்,
நெய்யுடை யடிசில் மெய்பட விதிர்த்தும்,
மயக்குறு மக்களை யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லைதாம் வாழும் நாளே.'

—புறநானூறு

மக்களைப்பெற்று அவர்களால் சுகமனுபவிப்பவரே சிறந்தோர். பெற்றோர் மக்களது உடம்பைத் தீண்டுதலால் தம்முடல் புளகாங்கித மெய்தப் பெறுகின்றனர்; அவர்களது குதலைச் சொற்களைக் கேட்டலால் செவிக்கு இன்பத்தைத் தந்தவராவார்கள். மக்களின் இனிய குரலோசையைக் கேளாதார் குழல் இனிது யாழ் இனிது என்பர். எல்லா இசைக் கருவிகளும் ஒன்று சேர்ந்து பயக்கும் இன்பத்தை விட, குழந்தையது பதப்படாத குரலோசை பெரிதும் இன்பத்தைத்தரும்.

மன்னன் பிரபாகரவர்த்தனன் நெடுங்காலம் புத்ரப் பேறின்றிவருந்தினன். தனக்குப்பின்னர் அரசாட்சியை யேற்றுகொள்ளக் கூடிய மைந்தன் இல்லையே என்ற ஏக்கம் அரசனுக்குத் தூக்கம் இன்றி வாட்டத் தொடங்கியது. வேந்தன் பகலிலும் இரவிலும் நனவிலும் கனவிலும் இறைவனைத் தொழுது வந்தான்; பல தான தருமங்களைச் செய்தான். ஒருநாள் மன்னன், மனைவியான யசோவதியை நோக்கி, "நங்காய்! புத்திரப் பேற்றை யடையாதார் முத்தியடையார் என்பது வேதப்பிரமாணம் பிள்ளைகள் இல்லாது வாழும் வாழ்வு பயனற்றதே.

'கல்லா மழலைக் கனியூறல் கலந்து கொஞ்சும்
சொல்லா லுருக்கி யழுதோடித் தொடர்ந்து பற்றி
மல்லார் புயத்தில் விளையாடு மகிழ்ச்சி மைந்தர்
இல்லா தவர்க்கு மனைவாழ்வி னினிமை என்னாம்?'

—வில்லிபாரதம்

'பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனுமற்
றென்னுடைய ரேனு முடையரோ?—இன்னடிசில்
புக்களையுந் தாமரைக்கைப் பூநாறுஞ் செய்யவாய்
மக்களையீங் கில்லாத வர்'

—நளவெண்பா

இதற்கென் செய்வது?" என்றுகூறி வருந்தினன். கணவன் வருந்துவதைக் கண்ட காரிகை, "அரச! கவல்வதாற் பயன் என்? எம்பெருமான் நமது கவலையை மாற்றுவர்" என்று கூறி, அரசனது வருத்தத்தைத் தணித்தனள்.

நாட்கள் பல சென்றன. இறைவன் இன்னருளால் யசோவதி கருவுற்றாள். பத்துத்திங்களும் அந்தமாய்க் கழிந்தன. நன்னாளில் பாற்கடலிற் பள்ளிகொண்ட பரந்தாமனைப்போன்று ஆண்குழந்தையொன்று பிறந்தது. அரண்மனைப் பெண்கள் அச்சுபச்செய்தியை அரசனுக்கு அறிவித்தனர். மைந்தன் பிறந்த செய்தி கேட்ட அம் மாநகர்வாழ் மக்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சி யடைந்தனர்; "எம்மரசன் நீடூழிவாழ்க; அவன் மதலையும் மனைவியும் நோயற்று வாழ்க" என்று மனமார வாழ்த்தினர்.

அரசன் அடங்கா மகிழ்வெய்தி, அமைச்சரை நோக்கி, "நமது நாட்டில் அடைப்பட்டிருக்கும் வேற்றரசரையும் குற்றவாளிகளையும் விடுமின்; இன்றுமுதல் ஏழாண்டு குடிகள் நமக்கு வரிகொடாதொழிக; சிற்றரசர் திறை கட்டாதொழிக; ஆலயங்களையும் அறப்பள்ளிகளையும் சீர்படுத்துமின்; அந்தணர்க்கும் அறவோர்க்கும் வரிசைகள் பல நல்குமின்" என்றான். அமைச்சரும் அவ்வாறே செய்தனர். தனேசுவரம் அன்று வெகு அழகோடு விளங்கியது. ஒவ்வொரு மாளிகையிலும் பெண்கள் மங்கள கீதங்களைப் பாடினர். அந் நகரமாந்தர் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்குப் பிள்ளை பிறந்தாற்போல எண்ணிப் பெருமகிழ்வு எய்தினர். பெரியோர் குழந்தைக்கு 'இராஜீய வர்த்தனன்' என்று பெயரிட்டார்கள்.

ஐந்து ஆண்டுகட்குப் பின்னர், யசோவதி ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்றாள். அதுசமயம் கதிரவன் தண் கதிர் பரப்பி இன்புற்றிருந்தான். அக் குழந்தை

உலகம் போற்றும் வண்ணம் பேரரசனாக விளங்கும் என்பதை யாவர்க்கும் அறிவிப்பதுபோல இளங் காற்று இன்பமாய் வீசிக்கொண்டிருந்தது.

சோதிட நூல் வல்லார் குழந்தைக்குச் சாதகத்தைக் கணித்தனர். குழந்தை பிறந்த நேரம் சுப லக்கினத்தோடு கூடியதாயிருந்தது. நல்லோரையில் அரசகுமாரன் பிறந்ததை முன்னிட்டு அரசியும் அரசனும் பெரிதும் மகிழ்ந்தார்கள்; (அக் குழந்தைக்கு 'ஹர்ஷவர்த்தனன்' என்று பெயரிட்டார்கள்). நகர மாந்தரும் அகமகிழ்ந்தனர். நாற்படையும் ஆரவாரித்தன. குழந்தை பிறந்த களிப்பால் முதியவரும் இளையவரும் தத்தம் மகிழ்ச்சி தோன்ற தெருக்களில் ஆடினர்; பாடினர்; ஓடினர்; உருகினர். சிறுர்கள் அரசகுமாரனைத் தங்களோடு சேர்ந்து விளையாடுமாறு பாடல்களைப்பாடி வேண்டினர். அரசன் தனக்குக் குழந்தை பிறந்ததை முன்னிட்டு நகரமாந்தர் அடையும் அளவற்ற ஆனந்தத்தைக் கவனித்துக் களிப்படைந்தான்.

சில ஆண்டுகட் கப்பால் யசோவதி ஒரு பெண் மகவைப் பெற்றெடுத்தாள். அக் குழந்தைக்கு 'இராஜேஸ்வரி' என்று நாவல்லோர் நற்பெயர் இட்டனர். நாட்கள் கடந்தன; மாதங்கள் மறைந்தன; ஆண்டுகள் கழிந்தன. 'இராஜீயவர்த்தனன் கல்வி கற்கத் தொடங்கினான். இளையவனை ஹர்ஷவர்த்தனன் நான்கு வயதிலேயே தன் முன்னோனுடன் சேர்ந்து கல்விகற்றான். சிறுமி இராஜேஸ்வரி தக்க ஆசிரியரிடத்துப் பயின்று வந்தாள். இரு சகோதரரும் ஒரு

வரைவிட் டொருவர் எக் காரணத்தைக் கொண்டும் பிரிவது கிடையாது. இருவர் உள்ளத்தும் சகோதர அன்பு வேரூன்றி வளரத் தலைப்பட்டது. இரு சகோதரரும் தங்கையான இராஜேஸ்வரியை நேசித்தாரெனினும், ஹர்ஷவர்த்தனனுக்கும் இராஜேஸ்வரிக்கும் அதிக அன்பு பெருகியது. சிறுமி சகல கருவிகளையும் மீட்டிப் பாடவல்ல ஆற்றல் பெற்றாள்; அக்காலத்து விளங்கிய சகல நூல்களையும் ஐயந்திரிபறக் கற்றாள்; அழகிலும் சிறந்து விளங்கினாள்.

சகோதரர் இருவரும் அரசர்க்குரிய படைக் கலப் பயிற்சியும், யானையேற்றம், குதிரையேற்றம், முதலியனவுங்கற்று வீரதீரர்களாய் விளங்கினர். அவர்களது நுண்ணறிவையும் ஆற்றலையுங்கண்டு யாவரும் ஆச்சரியம் அடைந்தனர். நாள்தோறும் ஊக்கத்தோடு சிறுவர் நல்வழியில் முன்னேற்ற மடைந்து வருவதைக் கண்ட தாய் தந்தையர் அடைந்த ஆனந்தத்திற் களவில்லை.

'மார்பினு மகன்ற கல்வி, வனப்பினு நிறைந்த சீர்த்தி
போர்வரு தெரியன் மாலைப் புயத்தினு முயர்ந்த கொற்றம்
சீர்தரு வாய்மை மிக்க கண்ணினுஞ் செங்கை வண்மை
பார்வளஞ் சுரக்குஞ் செல்வப் பரப்பினும் பரந்த வன்றே'.

—வில்லிபாரதம்

இவ்வாறு இரு ஆண்பிள்ளைகளும் ஒரு பெண்ணும் சகல கலா வல்லவர்களாகி விளங்கினர்.

3. இராஜேஸ்வரி திருமணம்

இராஜேஸ்வரி மணப் பருவத்தை யடைந்தாள்; அரசகுமாரியாதலால் உத்தமலட்சணங்களைப் பெற்றிருந்தாள்; உயரமாயும் காம்பீர ரூபத்துடனும் விளங்கினாள். தாமரைமலரை யொத்த கண்களும், கோவைப்பழத்தைப் பழித்த அதரமும், உவா மதியை யொத்த முகமும் காண்போர் மனத்தைக் கவர்ந்தன. வீணை வாசிப்பதில் அவளை வெல்லக் கூடியவர் அக் காலத்தில் ஒருவரும் இருந்ததில்லை என்றே சொல்லலாம். அவள் வடமொழியில் பயிற்சி பெற்றவள். இராஜேஸ்வரியின் ஒப்பற்ற அழகினையும் கல்வி யறிவினையும் சங்கீத ஞானத்தையும் கேள்வியுற்ற பல அரசர் அவளை எவ்வாற்றானும் மணந்து கொள்ளவேண்டும் என்று விரும்பினர்.

அக்காலத்தில், கன்னோசி நாட்டை யாண்டுவந்தவன் அவந்திவர்மன். அவனுக்குத் தவப்புத்திரனாக இருந்தவன் 'கிருகவர்மன்' என்பவன். அவன் அரசர்க்குரிய பயிற்சிகள் அனைத்தையும் கற்றுத் தேறியவன்; சிறந்த அழகுள்ளவன். அவந்திவர்மன் தன் மைந்தனுக்கு இளவரசுபட்டங் கட்டினான். அவனுக் கேற்றதோர் பெண்ணை நாடி மண முடிக்க வேண்டுமென்று அரசன் ஆலோசித்தான்; பல அரசகுமாரிகளைப் பார்த்தான்; தன்மகனுக்கேற்ற மங்கை கிடைக்காமல் வருந்தினான்; முடிவில், பிரபாகரவர்த்தனனது தவப்புதல்வியான இராஜேஸ்வரியின் அருந்

குணங்களைக் கேள்வியுற்றான்; அவளே கிருகவர்மனுக்குத் தகுந்த நங்கை யென்று தீர்மானித்தான்.

அவன், தான் நேரே தனேசுவரத்திற்குச் செல்லாமல், தனது அமைச்சனைப் பெண் பேசுவதற்கனுப்பினான். அமைச்சன் தனேசுவரத்தை யடைந்தான்; மன்னர் மன்னனான பிரபாகரவர்த்தனனைக் கண்டான்; அவனடிகளில் தன் முடிபட வணங்கினான். வணங்கி, "அரசப்பிரபுவே! எம்மரசர் அவந்திவர்மன் தங்கள் தவப்புதல்வியைத் தம் மைந்தன் கிருகவர்மனுக்கு மணமுடிக்க விரும்புகின்றார். கிருகவர்மனைப்பற்றித் தாங்கள் கேள்வியுற்றிருப்பீர்கள். தங்கள் சித்தம் எப்படியோ?" என்று வணக்கத்துடன் கூறினான். அமைச்சனது கூற்றைக்கேட்ட அரசர் பெருமான், "ஐய! நம் அரசன்விரும்பிய விதமே செய்யலாம். எனக்குத் தடையொன்றுமில்லை. கிருகவர்மனுடைய வீரப்பிரதாபங்களை யான் பலமுறையுங் கேள்விப்பட்டுள்ளேன். அவனுக்கு என் அருந்தவச் செல்வியை மணஞ்செய்துகொடுக்க எனக்கு விருப்பமே. மணத்திற்கு உரியநாளைக் குறியும்" என்று களிப்புடன் கூறினன்.

அமைச்சன் மனக்களிப்படைந்து, பிரபாகரவர்த்தனனை வணங்கி, ஒரு நல்ல நாளைத் தேர்ந்து அந் நாளில் தனேசுவரத்தில் மணம் நடப்பதாக நிச்சயப் படுத்திக்கொண்டு சென்றான்.

✓தமது தங்கையைக் கிருகவர்மனுக்கு மணம் செய்துகொடுக்கும் செய்தியைக்கேட்ட இராஜீயவர்த்தனனும் ஹர்ஷவர்த்தனனும் உவகைக் கட

லுள் ஆழ்ந்தனர்; மணத்திற்கு வேண்டிய பொருள் களைச் சேகரித்தனர். அரசனது அரண்மனைச் சுவர்களிலும் நகரமாந்தர் இல்லச் சுவர்களிலும் வெள்ளை யடித்து, நன்னிமித்தங்களைக் குறிக்கும் பல அழகிய சித்திரங்கள் தீட்டப்பட்டன. நகர மாந்தர் வீதிகளில் அசுத்தமில்லாது, பரிசுத்த வாசனை கலந்த நீரைத் தெளித்தார்கள். மாளிகை களில் வாழைகளும் கமுகுகளும் வரிசை வரிசை யாகக் கட்டப்பட்டன. நகரத்தார் ஈந்து, பனை, இளநீர் முதலிய குலைகளை எழில்பெறக் கட்டினார்கள்; தெருக்களில் தூண்களை நாட்டி, மாவிலை, அசோகிலை முதலிய தழைகளாலாகிய தோரணங்களை வரிசை வரி சையாகக் கட்டினார்கள்; தெருக்கள்தோறும்பச்சைப் பூப்பந்தல்களை அமைத்தார்கள்; பந்தற்கால்கள்தோ றும் குலைக்கமுகும்,குலைவாழையும்,கரும்பும், வஞ்சிக் கொடியும், பூங்கொடியும் ஆகிய இவற்றைக் கட்டினார் கள்; தூண்களில் முத்துமாலைகளை நாற்றினார்கள்; வீதிகளிலும் மன்றங்களிலும் பழமணலை மாற்றிப் புதுமணலைப் பரப்பினார்கள்; துகிற்கொடி வகைகளை மாடங்களிலும் வாயில்களிலும் கட்டினார்கள்; தேவாலயங்களில் செய்யவேண்டிய விழாக்களைச் செய்தனர். தெருக்கள்தோறும் சந்திகள்தோறும் மங்களவாத்தியங்கள் ஒலித்தன. பந்தல்களிலும் அம்பலங்களிலும் பெரியோர் வேதங்களையோதினர். தனேசுவரநாட்டுமகளிர் ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கு நடக்கும் திருமணம்போல எண்ணித் தங்களை அலங் கரித்துக் கொண்டனர்.

பல அரசகுமாரிகளிடமிருந்து இராஜேஸ்வரிக்குப் பல வெகுமதிகள் வந்தன. பட்டுப் புடவைகளும், கிடைத்தற்கரிய ஆபரணங்களும், அழகிய வேலைப்பாடமைந்த படங்களும், பொம்மைகளும் உயர்ந்த இசைக் கருவிகளும், சிறந்த புத்தகங்களும் அவளுக்குப் பரிசாக வந்தன. இராஜேஸ்வரி அவற்றை அகக்களிப்போடு முகக்களிப்பையுங் காட்டிப் பெற்றுக்கொண்டனள்.

திருமணம் குறிக்கப்பெற்ற நாள் வந்தது. கிருகவர்மன் தனேசுவரத்திற்கு வெளிப்புறத்தே தங்கியிருந்தான். பிரபாகரவர்த்தனன் மணநாளன்று காலையில், மணமகனை நகரிற்குள் வருமாறு கூறியனுப்பினன். மணமகன் பெரிய யானை மீதமர்ந்து, தனது படை வீரர்களோடு நல்லோரையில் நகர்க்குள் நுழைந்தான். உடனே மங்கள வாத்தியங்கள் ஆர்த்தன. நகருள்ளே நுழைந்த மணமகனைக் கண்ட நகரமாந்தர், அவனது ஒப்பற்ற உருவ அமைப்பையும், உடல்அழகையும்,படையழகையும் கண்டானந்தித்து, "நமது மன்னர் மன்னனது அருந்தவப் புதல்விக்கு ஏற்ற நாயகன் இவன்தான். இவனை மணமகனாகப்பெற இராஜேஸ்வரி முற்பிறப்பில் எத்தவத்தைச் செய்தனளோ? ஒப்பற்ற சவுந்தரியவதியான இராஜேஸ்வரியை நாயகியாகப் பெற இந் நம்பியும் பெருந்தவம் செய்திருக்கவேண்டும். இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் ஏற்றவரே. மணமகனும் மணமகளும் சுகமாக நீடூழி வாழ்க" என்றுகூறி வாழ்த்தினர். தனேசுவர நகரின் இயற்கையழகையும் செயற்கைச் சிங்காரத்தினையும்

கிருகவர்மன் தன் இரு கண்களாலும் பருகுவான் போல விழித்தகண்கள் இமையாது பார்த்துச் சென்ருன்; முடிவில் பிரபாகரவர்த்தனனது அரண்மனை வாயிலையடைந்தான்.

கிருகவர்மன் யானையினின்றும் கீழிறங்கி, கால் நடையாக நடந்து அரண்மனைக்குள் சென்ருன்; சென்று, பிரபாகரவர்த்தனன் அடிகளில் தனது முடிபட வீழ்ந்து வணங்கினன். அரசன், பணிந்த மருமானை இருகரங்களாலும் வாரியெடுத்து மார்புறத் தழுவி, உபசார வார்த்தைகளைக் கூறினன். பின்னர், கிருகவர்மன் தன் மைத்துனரான இராஜீயவர்த்தனனையும் ஹர்ஷவர்த்தனனையும் தழுவிக்கொண்டு மகிழ்ந்தான். அரசன் மருமகனை அழைத்துச் சென்று, தனது ஆசனத்தை யொத்த பேராசனமொன்றில் அமரச்செய்தான்.

பெரியோர்கள் நல்ல வேளையில் மணமகனை நீராடச் சொன்ஞர்கள். மணமகன் நீராடும் கட்டத்திற்குச் சென்ருன். அப்போது அரண்மனை முரசு அதிர்ந்து முழங்கியது. கிருகவர்மன், பிரபாகரவர்த்தனன் பணியாளர் மூலமாகக் கொடுத்தனுப்பிய உயர்ந்த ஆடைகளை யுடுத்திக்கொண்டான்; இரத்தினுபரணங்களை அழகுற அணிந்து கொண்டான்; பூமாலைகளைப் புனைந்தான்; கலவைச்சாந்தைத் தன் உடலிற் பூசினுன்.

இவ்வாறு மணமகன் சிங்காரித்துக்கொண்டிருக்கையில், அரசகுமாரிகள் இராஜேஸ்வரியை எவ்வாறு அலங்கரித்தனர் என்பதைப் பார்ப்போம்.

இராஜேஸ்வரிக்கு அலங்காரஞ்செய்ய வேண்டாதபடி இயற்கையழகு நிறைந்திருக்க, வந்த மகளிர், தமக்கு இயற்கையான மடமைக்குணத்தினால் அவளுக்குச் செயற்கையாகக் கோலம்புனையக் கருதினார்கள். அவ்வாறு கருதிய மகளிர் மணமகள் பின்னிய மயிர் முடியைச் சிக்குப்படாமல் மெல்ல அவிழ்த்தனர்; அவளது கூந்தற்குப் புழுகெண்ணெய், சந்தனத் தைலம் முதலிய நறுமணத் தைலங்களைத் தடவிப் பச்சைக் கற்பூரம் முதலிய வாசனைப் பண்டங்களைப் பூசிப் பனிநீர் கொண்டு நீராட்டினர்; துடைக்கும் பொருட்டுக் கருநிறமுள்ள கூந்தலைச் செந்நிறப் பட்டுத்துண்டுகொண்டு கட்டினார்கள். அவ்வாறு கட்டியது, கரும்பாம்பைச் செம்பாம்பு சினத்தோடு வாயினாற் கவ்வியதுபோன்று இருந்தது. பின்னர், அவ்வரச குமாரிகள், மாந்தளிர் இது என்று சொல்லும்படி அழகும் மென்மையும் ஒளியும் பொருந்திய செம்பட்டாடையொன்றினை மணமகளது இடையில் உடுத்தினார்கள்; துவட்டிய கூந்தற்கு அகிற்புகை யூட்டியுலர்த்தினார்கள். பின்னர் அம் மகளிர் சீதேவி, மஞ்சை, வலம்புரி, மகரம் என்னுந் தலையில் அணிய வேண்டிய அணிகளை அணிவித்தனர்; இராஜேஸ்வரியின் நெற்றியில் கருநிறச் சாந்துப் பொட்டிட்டனர்; அவளது காதுமுதலிய உறுப்புக்களில் அணிவதற்கு உரிய அணிகலங்களை அணிவித்தனர்.

இவ்வாறாக, மணமகளை யலங்கரித்த பின்னர், முகூர்த்தவேளையில் அரசகுமாரிகள் இராஜேஸ்வரியை மணப்பந்தற்கு அழைத்துவந்தனர். மண

மகனும் மணவறையை யடைந்தான். மணமகனும் மணமகளும் மணவறையில் அமர்ந்தனர்.

நான்மறையாளர்கள் மந்திரங்களை யோதிப் பாலிகை, நாணல் இவற்றைச் சூரியன் முன் வைத்து ஓமாக்கினியை வளர்க்க, கிருகவர்மன் இராஜேஸ்வரிக்கு மணமாலை சூட்டி மாங்கல்லியம் தரித்தான்; அவளுடைய செந்தாமரை போன்ற மெல்லிய கைகளைப் பற்றினன். உடம்பு உயிரைத் தொடர்ந்து செல்வது போல, மணமகள் நாயகன்பின் சென்று, தீவலம் செய்தாள். பின்னர் மணமகன், செம்மையுடைய தனது திருக்கையால் மணமகளது தாளைப்பற்றி அம்மியை மிதிப்பித்தான். இராஜேஸ்வரியின் சகோதரரான இராஜ்ய வர்த்தனனும் ஹர்ஷ வர்த்தனனும் எரிமுகம் பாரித்து, மணமகளை முன்னே நிறுத்தி, கிருகவர்மனுடைய கைகளின்மேல் தம் தங்கையின் கைகளை வைத்துப் பொரிமுகந்து அவ்வக்கினியில் சொரிந்தார்கள்.

விவாக சமயத்தில் பிரபாகரவர்த்தனன் கிருகவர்மனுக்கு வைரமிழைத்த வாளாயுத மொன்றினையும் பலவகை இரத்தினுபரணங்களையும், பலவகை வரிசைகளையும் பரிசாகக்கொடுத்தான். மேலும் மன்னர்பிரான், தன் தவப்புதல்விக்குப் பலவகைப் பொருள்களையும், பொன் அணிகளையும், பல்வேறு பரிசுகளையும் வரிசையாகக் கொடுத்தான். மணவினையைக் கண்டு களிக்கவந்த மகளிர் ஆனந்த மேலீட்டால் இழைசரிவதும் ஓர்ந்திலர்; குழல் அவிழ்வதும் குழை விழுவதும் கவனித்தாரில்லை; மணமகளை

அன்போடு உபசரித்து முத்தங்களிட்டார்கள். அரசன் பெருஞ் சிறப்போடு நடத்திய மணத்தைக் கண்ட குடிகள் ஆனந்தமெய்தினர். அவர்களில் பாடினர் சிலவன்பர் ; பரவினர் சிலவன்பர் ; ஆடினர் சிலவன்பர் ; ஆநந்தத்தால் அழுதனர் சிலவன்பர் ; ஓடினர் சிலவன்பர் ; மணத்திற்கு வந்த மக்கள் கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாதவாறு அதி கரித்திருந்தனர். கூட்டம் அதிகமாயிருந்ததால் ஒரு வர்முன் அணிசாந்தம் ஒருவர்தம் முதுகில் அப்பிக் கொண்டது. மார்பில் தரித்த மணியாரம் ஒருவர் முதுகிற்பட்டு வடுவை யுண்டாக்கியது. குடையொடு குடைதாக்கியது ; கொடியொடு கொடி தாக்கியது ; படையொடு படைதாக்கியது.

இவ்வாறு, (சிறப்பாக ஏழுநாட்கள் திருமணம் செவ்வனே நடந்தது) வந்திருந்த சிற்றரசர்கள் பிர பாகர மன்னனிடத்து விடைபெற்றுத் தத்தம் படை களோடு ஊர்போய்ச் சேர்ந்தனர். மணமகன் மாம ஞரது அரண்மனையில் தன் ஆருயிர் நங்கையாம் இரா ஜேஸ்வரியோடு சில காலம் இன்புற்றிருந்தான் ; பின்னர், மனைவியை யழைத்துக்கொண்டு தன் நாட்டிற்குச் செல்ல விருப்பங் கொண்டான். அரசனும் அதற்கு உடன்பட்டான். நல்ல நாளில், இராஜேஸ்வரி தன் காதலனேடு செல்ல ஆயத்தமானள். அவளைப் பிரிந்திருக்கச் சக்தியற்ற வரான பெற்ருேர்களும் சகோதரரும் மனம் வருந் தினர்களென்ருலும், பெண் கணவனிடத்திருந்து வாழவேண்டியவ ளாதலால், மனந்தேறி விடை

தந்தனர். இராஜேஸ்வரியைத் தன் உயிர்க்குயிராக நேசித்து வந்தவன் ஹர்ஷவர்த்தனன். இராஜேஸ் வரியும் தன் இரண்டாவது தமையனைப் பெரிதும் நேசித்து வந்தாள். இருவரும் ஒருவரைவிட் டொரு வர் பிரிய நேர்ந்ததற்குப் பெரிதும் வருந்தினார்கள். இவ்வாறு, இராஜேஸ்வரி யாவரிடத்தும் பிரியா விடைபெற்றாள். கிருகவர்மனும் யாவரிடத்தும்விடை பெற்றுத் தன் மனையாளுடன் யானைமீ தேறினான்; வாரண நிரைசூழ, வாம்பரி நிரைசூழ, தேரணி நிரை சூழ, வீரர்கள் புடைசூழ, தன் உயிரனைய மங்கை நல் லாளுடன் களிப்புற வார்த்தையாடிக்கொண்டு வழி யைக் கடந்து, கன்னோசியை யடைந்தான்.

4. யசோவதி தீக்குளித்தல்

காதலன் இறப்பின், கனையெரி பொத்தி
ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தகத் தடங்காது
இன்னுயி ரீவர்; ஈயா ராயின்,
நன்னீர்ப் பொய்கையின் நளியெரி புகுவர்;
நளியெரி புகாஅ ராயின், அன்பொடு
உடனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்;
பத்தினிப் பெண்டிர்.'

—மணிமேகலை

இராஜேஸ்வரியின் திருமணம் திருவுடன் நடந்தேறிச் சில வருடங்களாயின. முன்பு பிரபாகரவர்த்தனன் துரத்தியோட்டிய 'ஹூணர்' வகுப்பார் மீண்டும் அவனது ராச்சியத்தின் எல்லைப் புறமிருந்து துன்புறுத்தலாயினர்; குடிகளைக் கொலைசெய்தும் வீடுகளைத் தீக்கிரையாக்கியும் பிரபுக்களின் பொருள்களைக் கொள்ளையடித்தும் ராச்சியத்தைப் பாழ்ப்படுத்தினர். குடிகளில் சிலர் தப்பியோடி அரசன்முன் நின்று,

"இடிகின் றனமதி லெரிகின் றனபதி
யெழுகின் றனபுகை பொழிலெல்லா
மடிகின் றனகுடி கெடுகின் றனமினி
வளைகின் றனபடை பல்க"

—கலிங்கத்துப்பரணி

என்று முறையிட்டனர். அரசன் அடங்காச் சீற்றங் கொண்டான். அவன் வெந்தறுகண் வெகுளியினால்

வெய்துயிர்த்துக் கைபுடைத்து வியர்த்து நோக்கி, “இராஜீயவர்த்தன! என்னுடைய தோள்வலியும் என்னுடைய வாள்வலியும் அறியாத பிறர்போல இந்த ஹூணர் வகுப்பார் மீண்டும் நம் நாட்டைத் துன்புறுத்துவதாகத் தெரிகிறது; நன்று! நன்று!! நீ உடனே ஒரு பெரும் படையொடு சென்று அப் பகைவரைத் தொலைத்து வருவாய்” என்றான். தந்தை சொல்லி வாய்மூடுமுன் தனயன் இலங்கோடைக் களிற்றின் மேல் ஏறினன். அவ்வளவில் நாற்படையும் அவனைச் சூழ்ந்தன. மைந்தன், ‘இரைவேட்ட பெரும்புலி போல’ இகல்மேற் சென்றான்.

இளவலான ஹர்ஷவர்த்தனனும் முன்னோனைப் பின்பற்றித் தன் பரிவாரத்துடன் சென்றான்; இமய வெற்பின் சாரலை யடைந்தான்; களிப்புற வேட்டை யாடினான். இராஜீய வர்த்தனன் தம்பியை எதிர்பார்க்காது முன்னே சென்றான். ஹர்ஷன் பல நாட்களை இமயமலைச் சாரலில் கழித்தான். ஓர் இரவு அவன் உறங்குகையில் பயங்கரமான கனவைக் கண்டான்; ஒருகாடு நெருப்புப் பற்றி எரிவதாகவும், அதன் மத்தியில் வலிய ஆண்சிங்கமொன்று அகப்பட்டுவருந்துவதாகவும், அதனோடு தன்குட்டிகளைத் தத்தளிக்க விட்டுத் தாய்ச்சிங்கம் தன் கணவனோடு எரியில் வீழ்வதாகவும் கனவுகண்டான்; கண்டு திடுக்கிட்டு எழுந்தான். அவனுடைய இடக் கண்ணும் இடத் தோளும் துடித்தன. ஹர்ஷனுடைய கண்களில் ஊற்றுப் பெருக்கைப்போலத் துக்கநீர் வெளிவரத் தலைப்

யட்டது. அவ சகுனங்களால் என்ன துன்பம் நேருமோ வென்று ஹர்ஷன் அச்சங்கொண்டான்.

கனவுகண்ட மறுநாள் பகற்பொழுது ஹர்ஷன் மிகுந்த கவலையோடு வீற்றிருந்தான். அப்போது அதிக விரைவாக ஒருவன் ஹர்ஷன் முன் ஓடிவந்தான். அவன் கண்களில் இருந்து நீர் வழிந்து கொண்டே இருந்தது; நெஞ்சம் துடித்தது. அவனது மேலாடை காற்றில் பறந்தது. அவன் ஹர்ஷனைப்பணிந்து, ஓர் ஓலையைக் கொடுத்தான். ஹர்ஷனுடைய விரல்கள் நடுக்கங்கொண்டன. அவன் ஆவலோடும் அவசரத்தோடும் ஓலையைப் படித்தான். தனது தந்தை மரணத்தறுவாயில் இருப்பதாகவும் தன்னை அவர் உடனே காண விரும்புவதாகவும் அதில் வரையப்பட்டிருந்தது. அக்கணமே ஹர்ஷன் உணவுகூட உட்கொள்ளாமல், தன் குதிரைமேற் பாய்ந்தேறினன்; வாயுவேக மனோவேகமாக ஓடினன்; வழியில் பல துர்ச்சகுனங்களைக் கண்டான். மான் வலப்பக்கமிருந்து இடப்பக்கம் சென்றது. காக்கைகள் கடுமையாகக் கரைந்தன. இவ்வாறு அவ சகுனங்கள் தென்பட்டும், ஹர்ஷன் மனத்தளர்ச்சி யடையாமலும், அன்றிரவு ஓரிடத்தும் தங்காமலும் கடுக விரைந்து மறுநாள் மாலை தனேசுவரத்தை யடைந்தான்.

நகர் முழுவதும் நிசப்தமாயிருந்தது. கடைகள் யாவும் மூடப்பட்டிருந்தன. எல்லா வீடுகளும் துக்கக்குறியோடு காணப்பட்டன. பறவைகளின் ஓசையைத் தவிர வேறு எவ்வித ஓசையும் அந் நகரில் கேட்கப்படவில்லை. இலக்குமி நீங்கிய பாற்கடல்

போல நகரம் பொலிவழிந்து காணப்பட்டது. அந்தப்புரத்திற்குள் அரசன் உயிர்பெற்று வாழ்வதற்குப் பல சடங்குகள் நடைபெற்றுக்கொண்டிருந்தன. கூட்டங் கூட்டமாக, அந்தணர்கள் அக்கினியை வளர்த்து நெய்யைச் சொரிந்துகொண்டே மந்திரங்களைச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தனர். அந்தப்புரத்தில் இருந்த அரசியும் ஏனையோரும் கடவுளை வழிபட்டு அழுத கண்ணுஞ் சிந்தையுமாக விருந்தனர். இராஜ பக்தி நிறைந்த வேலையாட்கள், தங்கள் அரசன் மடியாதிருக்கவேண்டும் என்று முழங்காற் படியிட்டு இறைவனைத் தொழுத வண்ணம் இருந்தனர். நகரமாக்கள் தத்தம் இல்லங்களில் கண்ணீரும் கம்பலையுமாக நின்று, "எம் அரசனைக் காக்க, இறைவ!" என்று கூறியபடி துக்கத்தில் ஆழ்ந்தனர்.

அந்தப்புரத்தில் மரணப்படுக்கையில் பிரபாகர வர்த்தனன் படுத்துக்கிடந்தான். அவன் பக்கலில் ஆருத்துயர முற்றவளாய் யசோவதி வீற்றிருந்து, அவனுக்கு வேண்டும் உபசாரங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தாள். சுற்றிலும் பல பணிப்பெண்கள் சூழ்ந்திருந்தனர். அரசன், அயர்வுற்றவனாய்க் கட்டிலில் புரண்டுகொண் டிருந்தான். அவனது மூளை கொதிப்புற்றிருந்ததால், கனத்த பட்டொன்று தலையில் கட்டப் பட்டிருந்தது. அரசன் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருந்த நேரத்தில் ஹர்ஷன் உள்ளே நுழைந்தான். மைந்தனைக் கண்ட அரசன், 'பிரிந்தகன்றைக கண்டு மகிழும் தாய்ப் பசுவைப்போல' அகம் மலர

முகம் மலர்ந்தான். அவன் தன் இருகரங்களையும் நீட்டி ஆவலோடு, "மைந்த! என்னருகில்வா, என் மகனே! வருவாய்" என்று கூவினன். ஹர்ஷன் அருகிற் சென்று முறைப்படி வணங்கினன். அரசன் மைந்தனது தலையைத் தன் மார்போடு அணைத்துக் கொண்டான். பின்னர்க் கன்னத்தோடு கன்னம் சேர்ந்தது. கண்களோடு கண்கள் ஒன்றுபட்டன. இருவர் விழிகளினின்றும் நீர் ஆருய்ப் பெருகியது. அரசன் அதிக நேரம் மைந்தனைத் தழுவிக்கொண் டிருந்தான்.

சிறிது நேரங்கழிந்தபின், ஹர்ஷன் தன் அந்தப் புரத்திற்குச்சென்று, தன் உடைகளைக் கழற்றிவிட்டுச் சாதாரண உடையை யுடுத்திக்கொண்டான்; அரண் மனைக் குதிரை வீரர்களை ஏவி, தன் முன்னேனை விரைவாக அழைத்து வரச்சொன்னன். பின்னர் ஹர்ஷன் அரண்மனை வைத்தியனை யழைத்தான்; அழைத்து, "ஐய! என் தந்தையார் குணப்படுவாரா? உண்மையைக்கூறும்" என்ருன். வைத்தியன், "அரசே! நாளை விடியற்காலையில் உமது தந்தையாரைப் பற்றிக் கூறுவேன்; இன்று ஒன்றும் கூற இயலாதவனு யிருக்கின்றேன்" என்ருன். வைத்தியன் தன் வீட்டை யடைந்தான். அரசன் உண்மையில் இறந்து விடுவான் என்பது அவனுக்குத் தெரியுமென்ருலும், அதை ஹர்ஷனிடம் கூற அவன்மனம் எவ்வாறு இசையும்? அதனுல் மறு நாட்காலை அரசன் இறப்பதற்குள் தான் இறந்து விடுவது மேல் என்று அவன் கருதினன்; தீயை வளர்த்தான். அத் தீயில் அவன் விழுந்து மாண்டான்.

வைத்தியன் மாண்டதை ஹர்ஷன் உணர்ந்தான். அவன் உடனே உண்மையை யுணர்ந்துகொண்டான். யசோவதியும் அரசன் இறந்து விடுவான் என்றே நிச்சயித்துக்கொண்டாள்.

மறுநாட்காலை, தனது ஆடையாபரணங்களை எல்லாம் ஏழைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு, யசோவதி பரிசுத்த நீரில் நீராடி, உடன்கட்டையேறும் மனைவி யுடுத்திக்கொள்ளும் உடைகளை யணிந்து கொண்டாள். அவள் உடம்பு முழுவதும் மலர்களைச் சாத்திக்கொண்டாள். தாம்பூலத்தால் அவள் உதடுகள் சிவந்திருந்தன. அரசி, தனது செந்தாமரை மலர்போன்ற மென்மையான கைகளில், தன் கணவனது படத்தைப் பிடித்திருந்தாள். அவள், அந்தப்புரத்தில் தீயுண்டாக்கினுள்; தன் அறையினின்றும் வெளிப்போந்தாள்.

அவ்வமயம், அரசியினது பிரதான தோழியானவள் ஹர்ஷன் இருந்த அறைக்குள் ஓடிவந்தாள். அவள் நடுக்கங்கொண்டவளாகக் காணப்பட்டாள். அவள், ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தாள்; வார்த்தைகள் வாயினின்றும் வெளிவரவில்லை; மிரள மிரள விழித்தாள். அவளது போர்வை காற்றில் பறந்தது. கண்கள் நீரைச் சொரிந்தன. அவள் கைகளால் மார்பில் கடுமையாக அடித்துக்கொண்டாள். அவளது அலங்கோலத்தைக் கண்ட ஹர்ஷன் திகைத்து விட்டான். என்ன நடந்தது என்று அவனுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. அத் தோழி அவனை வணங்கி,

"உதவி, உதவி, இளவரசே! அரசியார்.... ...." என்று அலறினாள்.

அவள் கூறுவதை முற்றும் கேட்க ஹர்ஷன் தாமதிக்கவில்லை. அவன் அரசியது குணத்தை முற்றும் அறிந்தவனாதலால், அவளை நோக்கி ஓடினான்; தாயைக் கண்டான்; அவள் பாதங்களிற் பணிந்தான்; அரற்றினான்; அழுதான்; தொழுதான்; விழுந்தான்; விம்மினான்; "அம்மையே! நீரும் என்னைத் தனியே தத்தளிக்கவிட விரும்புவீரோ? என்னை ஈன்றளித்த அன்னையே! அறியாச் சிறுவன் என் செய்வேன். அம்மணீ! ஆழ்ந்து யோசனை செய்யும், என்னைத் தவிக்க விட்டுப் போகவேண்டாம்" என்று, இரு கைகளையும் கூப்பித்தொழுது அழுதான்.

தன் ஆருயிர்ச் செல்வன் புலம்புவதைக் கண்ட தாய், பெரிதும் வருந்தினாள். அவள் மனம் 'அழலில் இட்ட வெண்ணெய் போல' உருகியது. அவளது தொண்டை யடைத்துக் கொண்டது. அவள், தன் முகத்தைப் போர்வையால் மூடிக்கொண்டு, நெடு நேரம் அழுதாள்; பின்னர், தன் மைந்தனை மார்புறத் தழுவி, அவனது கண்ணீரைத் துடைத்து, அன்போடு அவனை நோக்கினாள்; தன் மனத்தைத் தைரியப் படுத்திக்கொண்டு மைந்தனை நோக்கி, "என் அருமை மதலாய்! ஹர்ஷ! உன்பேரில் யான்கொண்ட புத்திர வாஞ்சையால் அன்று, என்மகனே, யான் உயிர்விடத் துணிந்தது. நான் முற்பிறப்பிற் செய்த நல்வினையே நான் சுமங்கலியாக விருக்கும்போதே இறப்பது மேல் என்று என்னைத் தூண்டியது. விதவை, உணர்விழந்து

காய்ந்த வைக்கோலுக்குச் சமானமாவாள். அவ்வாறு கணவன் இறந்தபின் யான் உயிர் வாழ விரும்பவில்லை. இக் கேவலமான உடலை எத்தனை நாள்தான் சுமந்திருப்பது? இந்த யாக்கை,

'வினையின் வந்தது, வினைக்குவிளை வாயது,
புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது,
மூத்துவிளி வுடையது, தீப்பிணி யிருக்கை,
பற்றின் பற்றிடம், குற்றக் கொள்கலம்,
புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை,
அவலக் கவலை கையா றழுங்கல்
தவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது.'

—மணிமேகலை

மேலும், என் அருஞ் செல்வ! இக் கர்ம பூமியில்,

'பிறந்தோ ருறுவது பெருகிய துன்பம்,
பிறவா ருறுவது பெரும்பே ரின்பம்'.

—மணிமேகலை

துன்பத்தைக்கொண்ட இவ்வுடலொடு கணவரைப் பிரிந்த யான் இருத்தல் அடாது. பதியின் மரணத்தோடு தன் மரணத்தையும் ஒன்றுபடுத்துவதே மனைவியின் கடமையாகும். ஆதலால், ஹர்ஷ! என் மைந்த! என் கணவனுன உன் தந்தையின் பிறகு என்னை உயிர் வாழச்செய்து, அரச குடும்பத்திற்கு அவமதிப்பைத் தேடாதே. நான் எரியில் வீழ்வதே முடிவு. என் கணவன் வருகையை யான் ஆவலோடு விண்ணுலகில் எதிர்பார்ப்பேன். குமர! மறுபிறப்பில், யாம் ஒற்றுமையோடு வாழ்வோமாக. நீ வருந்தாதே, கண்

மணீ!'' என்று யசோவதி விழிகளில் நீர் சோர, தன் மைந்தனுக்கு ஆறுதல் அளித்தாள்.

"அஞ்சனந்தோய் கண்ணி லருவிநீ ராங்கவற்கு
மஞ்சனநீ ராக வழிந்தோட — நெஞ்சுருகி [போடும்
வல்லிவிடா மெல்லிடையாள் மைந்தனைத்தன் மார்
புல்லிவிடா நின்றாள் புலர்ந்து.

—நளவெண்பா

அதிகம் கூறுவானேன்? யசோவதி எரியில் மூழ்கினாள்; பூதவுடம்பை நீத்துப் புகழுடம் பெய்தினாள்.

இராணி தீக்குளித்த செய்தி நகரத்தார்க்குத் தெரிந்தது. நகரத்தார் பட்டதுன்பம் சொல்லற்கியலாது. (ஹர்ஷவர்த்தனன் தன் துயரை அடக்கிக் கொண்டு குதிரை வீரன் ஒருவனை வரவழைத்து, "வீர! நீ கன்னோசி நாட்டிற்கு விரைந்து செல்; சென்று, அரசி தீக்குளித்ததையும், அரசன் மரணத் தறுவாயில் இருப்பதையும் கூறு; உடனே என் தங்கையையும் மைத்துனனையும் அழைத்து வா'' என்றான்.)

சிறுவனான ஹர்ஷன் இராப்பகல் விழித்தகண் விழித்தபடி, தந்தைக் கருகில் இருந்துகொண்டு, அவனுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து வந்தான்.

5. எதிர்பாரா விபத்து

'சூழ்வினை நான்முகத் தொருவர்ச் சூழினும்
ஊழ்வினை யொருவரா லொழிக்கற் பாலதோ?'

—கம்பராமாயணம்

கிருகவர்மன் கன்னோசி நாட்டை யாண்டு வந்தான். அவன், தன் குடிகளுக்குத் தன்னாலும் தன் பரிசனத்தாலும் வேற்றரசர்களாலும் விலங்குகளாலும் கள்வராலும் நேரக்கூடிய ஐவகைத் துன்பந் துடைத்து, அவர்கள் மனம் மகிழுமாறு அரசாண்டான்; இராஜேஸ்வரியை அன்போடு நேசித்து வந்தான். அவளும் அவனையே தெய்வமாகக் கொண்டாடினாள். ஒருநாள், வழக்கம்போலக் கிருகவர்மன் தன் இன்னுயிர்க்காதலி இராஜேஸ்வரியோடு இன்னடிசில் உண்டான். பின்னர் அவன் தன் மனைவியோடு சிறிதுநேரம் பேச விருப்பங்கொண்டான். அந்தப்புரத்தில் அழகான பளிங்குமண்டபம் ஒன்றிருந்தது. அதில் அரசனும் அரசியும் சென்றமர்ந்தனர். தோழிகள் சாமரம் வீசிக்கொண்டு நின்றனர். கிருகவர்மன் தன் இல்லாளை நோக்கி, "பாவாய்! உத்தம குணங்கள் ஒருங்கே யமையப்பெற்ற உன்னை மனையாளாகப் பெற்ற யான் உண்மையில் ஆடவரிற் சிறந்தவன் என்றே நினைக்கின்றேன்; உன்னைப் பெற்று எனக்களித்த நின் தாய் தந்தையர் நீடூழி வாழ இறைவன் இன்னருள் பாலிக்க வேண்டுமென்று வேண்டுகின்றேன். யான் எது கூறினும் நீ அதனைப்

பின்பற்றுகின்ருய். யான் மெத்தவும் மகிழ்ந்தேன். நினது சமயோசித புத்தியாலும் அமைச்சர் அறிவு மொழியாலும் யான் அரசாள்கின்றேன். இன்றேல். எனக்குத் தனியாகப் பெருமையொன்றுமில்லை'' என்று அகமலர்ச்சியோடும் முகமலர்ச்சியோடும் புகன்ருன். இராஜேஸ்வரி பணிவுடன் அவனை நோக்கி, "என் உயிர்த்தலைவ! எல்லாம் இறைவன் செயல் என்பதை அறியீரோ? கேவலம் பெண்பால் நான்; எனது சமயோசிதபுத்தி, உமது கூரிய மதிவன்மைக்கு எம்மாத்திரம்? பெண்பால், தான் வாழ்க்கைப்படும் கணவனுக்கே உரித்தானவள். கற்புடை மடந்தையர்க்குக் கணவனே கடவுள். பெண்கள், மணம் நிகழ்வதற்குமுன் தம்மைப்பெற்ற இருமுதுகுரவர் ஆணையின்படி நிற்பர்; மணம் நிகழ்ந்தபின்னர், கணவன் சொற்படி நிற்பர்; நல்லமங்கையர் கணவன் இறப்பின் அச் செய்தி கேட்டமாத்திரத்தே உயிர் விடுவர்; அவ்வாறு விடாரெனினும், நளியெரி புக்கேனும் மாள்வர்; உயிர்விட முடியவில்லையாயின் கடுமையான விரதங்களை நோற்று ஆடையாபரணங்களை நீத்து, மணமுள்ள பொருள்களை மறந்து, உண்டியையும் நித்திரையையும் சுருக்கி, மனமொழி மெய்களால் தூய வாழ்க்கையை நடத்தித் தம் வாழ்நாட்களைக் கழிப்பர். பெருந்தன்மை, பராக்கிரமம் முதலானவை ஆண்களுக்கு அணியாவதுபோல, அடக்கம் அன்பு முதலியவை அரிவையர்க்கு அணியாகின்றன. பெண்டிர் தம்மை மணந்துகொண்ட ஆடவரால் தமது ஒழுக்கத்திற் கேற்ப பெருமையும் புகழும்

பெறுவர். உண்மைக் காதலிக்குக் கணவனைக்காட்டிலும் சிறந்த பொருள் யாதுளது? அவளுக்கு உயர்ந்த சுற்றமும் உண்மை நட்பும் தன்நாயகனே யாவன். அவனுக்குச்செய்யும் பணிவிடை இறைவனுக்குச்செய்யும் பணிவிடையைவிடப் பன்மடங்கு சிறந்தது. ஒருபெண், தன் கணவனையே கடவுளாகப் பாவித்தும், அவனுக்குச் செய்ய வேண்டிய பணிவிடைகளைக் குறைவறச் செய்தும், கணவன் மகிழும்படி நடந்து வருவாளாயின், அவள் செய்ய வேண்டிய தவம் வேறு யாதுளது? கணவன் உயிர் பெற்றிருக்கு மளவும் மனைவியிருக்கவேண்டும். அவன் இறந்துபட்டால் தானும் அவனுடன் உடன்கட்டையேறல் வேண்டும். பாண்டுராசனது இளைய மனைவியான 'மாத்திரை' என்பாள் கணவன் அருகிலேயே எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டு பணிவிடைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தாள். கணவன் இறந்தான். குந்தியும் பாண்டவர் ஐவரும் அழுது புலம்பினர்.

'அழுகுரல் விலக்கியபி னைம்மகவை யுங்கொண்
டெழுகட னிலத்தரசை யீமவிதி செய்யப்
புழுகுகமழ் மைக்குழலி பொற்புடை முகத்தாள்
முழுகின ளனற்புனலின் மொய்ம்பனை விடாதாள்.'

—வில்லிபாரதம்

அம்மாத்திரை யல்லவா உண்மைமனைவியாவாள். இதுவரை யான் கூறிவந்தவை, உண்மையாகவே அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு என்னும் நால்வகைக் குணங்களையும் கொண்டுள்ள பெண்மணிகளுக்குரிய செய்கைகள். நாத! யான் தங்களுக்கு அபூர்வ

மாக எதைச்செய்து விட்டேன். தாங்கள் பெரிதும் என்னைப் புகழ்வதற் கேற்றமுடையவள் அல்லள் யான்'' என்று கூறிப் பணிந்து நின்றாள்.

மனைவியுரைத்த வெல்லாம் செவி சாய்த்துக் கேட்ட மன்னவன் மனமகிழ்ந்தான். அவன் அவளை அன்பொடு நோக்கி, "பெண்மணி! உனது கல்வியறிவிற்கு யான் பெரிதும் மகிழ்கின்றேன்.

மாசறு பொன்னே! வலம்புரி முத்தே!
காசறு விரையே! கரும்பே! தேனே!
அரும்பெறற் பாவாய்! ஆருயிர் மருந்தே!
மலையிடைப் பிறவா மணியே! என்கோ?
அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே! என்கோ?
யாழிடைப் பிறவா இசையே! என்கோ?
தாழிருங் கூந்தல் தையால்! நின்னை''

—சிலப்பதிகாரம்

என்று புகழ்ந்தான்.

அவ்வமயம், அரசன் கொலுமண்டபத்தை யடையும் நேரமாகிவிட்டதால், அவன் இராஜேஸ்வரியிடம் விடைபெற்றுக் கொலுமண்டபத்தை யடைந்தான்; அடைந்து, இராச்சிய காரியங்களைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான். சிறிது நேரமான பின், கணிகைமாதர் ஆடல்பாடல்களை நடத்தினர். அவ்வமயம் அரண்மனைக் காவலாளன் உள்ளே நுழைந்து அரசனைப் பணிந்து, "மன்ன! தனேசுவரத்தினின்றும் வீரன் ஒருவன் அதிவேகமாக வாயிலண்டை வந்துள்ளான். தங்களிடம் அவசரச்செய்தி

சொல்ல வேண்டுமாம். உத்தரவிட்டால் அவனை உள்ளே விடுகிறேன்'' என்றான். அரசன், "என்ன, வீரனு! என்ன அவ்வளவு அவசரச் செய்தி? சரி, அவனை வரச்சொல்'' என்றான். காவலாளன் ஓடோடியும் சென்று வீரனை உள்ளேவிட்டான். வந்த வீரன் அரசனை வணங்கி, "வேந்தே! தங்கள் மாமனுரும் தனேசுவர நாட்டரசருமான பிரபாகர வர்த்தனர் பிணிவாய்ப்பட்டு, மரணத் தறுவாயில் இருக்கின்றனர். அவரது பத்தினியும் தங்கள் மாமியுமான யசோவதியம்மை, கணவருக்குமுன் சுமங்கிலியாக இறக்கவேண்டுமென்று விரும்பி, தீக்குளித்தனர். இதுவே யான் கொணர்ந்தசெய்தி'' என்றான்.

கிருகவர்மன் அரியாதனத்தைவிட்டுக் கீழிறங்கி, கால்கள் தடுமாற, மனம் தத்தளிக்க, மனையாள் இருக்கும் அந்தரப்புரத்தை நாடிச்சென்றான். அவ்வெல்லை, (இராஜேஸ்வரி தனது சிங்காரமான கட்டிலில் உட்கார்ந்து ஒரு புத்தகத்தைப் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்) அரசன் அவள்முன் சென்று நின்றான். "அந்தோ! தாய் தீக்குளித்ததையும் தந்தை இறக்குந் தறுவாயில் இருப்பதையும் கேட்டால், இவள் மதிபோன்ற முகம்வாடுமே. யான் என் செய்வேன்? இது, எதிர்பாரா விபத்தாகவிருக்கிறதே. இன்னும் என்னென்ன துன்பங்கள் நேருமோ?'' என்று தனக்குள் எண்ணியவனாய் நின்றான். கணவன் வந்ததைக் கண்ட காரிகை, அவன் அடிகளில் வீழ்ந்துவணங்கி, அவன் முகத்தை நோக்கினாள். அவன் முகம் பொலிவற்று வாடி

யிருப்பதைக் கண்டு மனம் பதைத்து, "பெரும! உமக்கு என்னுற்றது?" என்று கூவினுள். அரசன் கண்களில் நீர்த்துளிகள் தோன்றின. அவன் மெல்ல வாய்திறந்து, "பெண்ணே! யான் கூறுவதை மனத்தளர்ச்சியின்றிக் கவனமாகக் கேட்பாய்; நின் தந்தை மரணப்படுக்கையில் இருக்கிருராம். அவர் இறந்துவிடுவது நிச்சயம் என்பதை யுணர்ந்த உனது தாயார் சுமங்கிலியாகவேமரிப்பது மேலென்றெண்ணி எரியில் மூழ்கினுராம்" என்றுன். அவன் அவ்வாறு சொல்லி வாய்மூடு முன்னர்,

. . . . வேடர்
பல்லமுயிர் நிலேவாயிற் பட்ட மான்போல்
பதைபதைத்துப் பைந்தொடியாள் பதறி வீழ்ந்தாள்.'
—அரிச்சந்திரபுராணம்

அரண்மனேயில் எங்கும் குழப்பம் உண்டானது. இத் துக்கச்செய்தி விரைவில் கன்ஞேசி நாடெங்கும் பரவியது. குடிகள் மெத்தவும் மனம் வருந்தினர். "அந்தோ! சூரியவெளிச்சம் சிறிதுகாலத்திற்குள் இருளால் விழுங்கப்பட்டதே! என்ன உலகம்? நமது அரசன் மணஞ்செய்துகொண்டு சில வருடங்கள் ஆகின்றன. அரசனும் அரசியும் மனமொத்து இன்ப வாழ்க்கையை இனிது நடத்திவந்தார்கள். தெய்வத்திற்கு அது பொறுக்கமுடியவில்லே போலும்! சிறு மங்கையான இராணி எவ்வாறு இத் துயரைச் சகிப்பாள்? இவர்களுக்கு இத் துயரம் சம்பவிக்கலாமோ? என்ன காலம்! உலகில் இன்பமும் துன்பமும் மாறித் தோன்றுகின்றது. ஒன்றேனும் நிலேத்திருப்பதில்லே.

மக்கள் வாழ்க்கை மிகக் கேவலமானது" என்று சிலர் கூறி வருந்தினர். சிலர், "என்செய்வது? நம் செயலில் எது வுள்ளது? எல்லாம் இறைவன்செயல். அவன் அன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது. எது எது எவ்வெக்காலத்தில் நடக்கவேண்டுமோ, அது அது அவ்வக்காலத்தில் நடந்தே தீரும். அதற்காக வருந்துவதாற் பயன் என்?

'ஆவது விதியெனின் அனைத்தும் ஆய்விடும்;
போவது விதியெனின் எவையும் போகுமால்;
தேவருக் காயினும் தீர்க்கத் தக்கதோ?
ஏவரும் அறியொணா வீசற் கல்லதே.'

—கந்தபுராணம்

வினை யாரை விட்டது? அரசனுக்காயினும் ஆண்டிக்காயினும் இன்பதுன்பங்கள் சமமானவையே. உலக சுகங்களில் வேற்றுமையிருப்பினும் இன்ப துன்பங்களில் வேற்றுமையில்லை. வினை, யாரை நாடினதோ, அவரைப் பிடித்துத் தன் ஆட்சியைச் செலுத்திப் பயனைத் தரவல்லது. சீராமனுக்கு என்ன குறை? பூமகளும் அலைமகளும் களிக்க அரியாசனமேறி அணிமகுடஞ் சூட எண்ணினான். அவன் எண்ணம் எவ்வாறாயது?

வாழ்வினை நுதலிய மங்கலத்து நாள்
தாழ்வினை யதுவரச் சீரை சாத்தினான்;
சூழ்வினை நான்முகத் தொருவர்ச் சூழினும்,
ஊழ்வினை யொருவரா லொழிக்கற் பாலதோ?'

—கம்பராமாயணம்

முறிசெய்து நம்மை முழுதுடற்றும் பழவினையை வெல்ல ஒருவராலும் இயலாது. நளனைப் பாருங்கள். அவன் நல்வினையால் பெறுதற்கரிய மனையாளான தமயந்தியைப் பெற்ருன்; சிறிதுகாலம் அவளோடு இன்புற்ருன். இன்பத்தின் காலம் முடிந்தபின் துன்பத்தின் தொடக்கம் அல்லவோ வரவேண்டும்? அரசனுக விருந்தும், சகல கலைஞானங்களையும் கற்றுப் பேரறிவாளியாக விளங்கிய அம் மன்னர் பெருமான் புட்கரனேடு கேவலம் சூதாட ஏன் இசைந்தான்? தன் நாடு நகரங்களையும், சுகபோகச் செல்வங்களையும் ஏன் துறந்தான்? அவனு துறந்தான்? அவனது தீவினை அவனுக்குத் தீய புத்தியை யுண்டாக்கியது.

‘சூழ்வினைப் புணர்ப்பினுல் சொன்ன வாறியைந்
தாழ்கடற் புவிதொழு மரச னுடவெங்
காழ்மனக் கொடுங்கலி கவற்றின் வண்ணமாய்
வீழ்தலும் புட்கரன் வென்றிட் டானரோ.’

—நைடதம்

உலகத்தில், இவ்வாறு எதிர்பாராத பல துக்க சம்பவங்கள் நிகழ்வது இயற்கையே: இதனுல் நாம் வருந்தி என்ன பயன்? நடப்பது நடந்துதான் தீரும். இவற்றைப் பருவரலும் இன்பமும் ஒக்க நோக்கும் யோகியரே தாங்கவல்லார். அஞ்ஞானக் கடலில் ஆழ்ந்தமக்கள் பொறுத்தல் அரிதே என்ருலும் என் செய்வது? நமது அரசனுக்கும் அரசிக்கும் இவ்வாறு துக்கம் ஏற்படலாகாது’’ என்றனர்.

இவ்வாறு மக்கள் தத்தமக்குத் தோன்றிய வாறு கூட்டங் கூட்டமாக நின்று பேசிக்கொண் டிருந்தனர். (அப்போது ஒருவரும் எதிர்பாராவண் ணம் ஒரு பேர் இரைச்சல் கேட்டது. நகரிற்குள் பல குதிரை வீரர்கள் ஆயுதங்களோடு பாய்ந்தனர். அவ் வீரர் மாளவ தேயத்தார். மாளவதேயத்தரசனை 'தேவகுப்தன்' என்பவன் பிரபாகரவர்த்தனனது ஜன் மப்பகையாளி; பிரபாகரவர்த்தனன் இறந்தவுடனே அவனது நாட்டைக் கவர்ந்து கொள்ளக் காத்திருந் தான்; பிரபாகரவர்த்தனன் இறக்குந் தறுவாயில் இருந்ததாலும், இராஜீயவர்த்தனன் போர்மேற் சென்றிருந்ததாலும், சிறுவனாகிய ஹர்ஷன் தனேசு வரத்தை விட்டு வரமுடியாத நிலையில் இருந்ததாலும் கிருகவர்மன் துக்கங் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கும் சந்தர்ப்பத்தில் அன்று, அவன் தன் பெரும்படை யுடன் திடீரென்று வந்து எதிர்த்தான்.

கடலை யொத்த பெரிய சேனை நகரிற் புகுந்த தும், கன்னோசி நாட்டார் ஒன்றும் புரியாமல் தயங்கி விழித்தனர். வந்த பகைவர் தெருக்களைக் கொளுத் தினர்; எதிர்ப்பட்டாரைக் கொன்றனர்; ஊரைக் கொள்ளையடித்தார்கள். நகரமாந்தர் எதிர்பாரா விபத்தின்மேல் விபத்தை எண்ணி வருந்தினர்; "இச் சேனை கடல்போல் வந்துள்ளதே. கடல் வந்தால் எங்கே புகலிடம்? எங்கேயினி யரண்? என்ன நாச காலமோ அறியோம். எல்லாம் விதி, விதி" என்று அவர்கள் கூறினர்; அரசனை யண்மினர்.

'உரையிற் குழறியும் உடலிற் பதறியும்
ஒருவர்க் கொருவர்முன் முறையிட்டே
யரையிற் றகில்விழ வடையச் சனபதி
யடியிற் புகவிழு பொழுதத்தே'

—கலிங்கத்துப்பரணி

கிருகவர்மன், தனக்குற்ற துயரையும், தன் ஆருயிர் மனையாள் மூர்ச்சையுற்றிருப்பதையும்மறந்து, கடுங்கோபங்கொண்டு, போருக் கெழுந்தான். அவன் சேனை வீரனைநோக்கி, "சேனைத்தலைவ! நமது நாற் படையையும் திரட்டி, வந்திருக்கும் அற்பரைப் போரில் வெல்க" என்று கூறித் தன் வாளையுருவி, யானைமீதமர்ந்து போர்முனைக்குச் சென்றான். தேவகுப்தனுக்கும் கிருகவர்மனுக்கும் கடும்போர் நிகழ்ந்தது. ஒருவரை யொருவர் தாக்கினர்; தேக்கி னர்; குத்தினர்; முட்டினர்; மோதினர். அதிகம் அறைவானேன்? காலன் என்னும் கண்ணிலி கிருக வர்மனது ஆருயிரைக் கவர்ந்து செல்லவிரும்பினான். தேவகுப்தனது வாளால் கிருகவர்மன் வெட்டி வீழ்த் தப்பட்டான். நகர் அலங்கோலமாயது. தேவகுப் தன் கன்னேசியைப் பிடித்துக்கொண்டான்; அத னுடன் சுவர்னவிக்கிரகம் போன்ற இராஜேஸ்வரியி னுடைய ஆடையாபரணங்க ளனைத்தையுங் கைப்பற் றிக்கொண்டான்; அவளுடைய கால்களில் விலங்கிட் டுச் சிறைச்சாலை யொன்றில் அடைத்தான். இரா ஜேஸ்வரி கிருகவர்மனை மணந்து சுகித்து நீடுவாழ் வாள் என்று சொன்னசோதிடம் எவ்வாறு பொய்த் ததோ அறியோம்.

6. இரு சகோதரர்

ஹர்ஷவர்த்தனன், தன் தாய் தீக்குளித்த பின்னர், மனமுடைந்தவனாய், தந்தையின் பக்கலில் அடைந்தான். அரசகுலத்திற் பிறந்தவன் துக்கத்தை வெளிக்குக் காட்டமாட்டான். ஹர்ஷன் உத்தம ராஜபுத்திர வீரனாயிருந்தாலும், சிறுவனாதலால் அவன் வாய்விட்டு 'ஓ' வென்று அலறினான். அப்போது உயிர் விடும் நிலையில் இருந்த பிரபாகரவர்த்தனன் மெல்லிய குரலில், "மைந்த ! அரசகுமாரர்கள் தங்கள் தைரியத்தைத் தளரவிடலாகாது. அவர்கள் தைரியத்தால் தான் குடிகள் அமைதியுற்றிருப்பார்கள். நீ வருந்தாதே, என் கண்மணி !" என்று கூறி, ஹர்ஷனை ஆர்வத்தோடு, தன் இரு கண்களாலும் நோக்கிக் கண்களை மூடிக்கொண்டான். அரசன் என்றும் எழாத தூக்கத்தில் ஆழ்ந்து விட்டான். அரண்மனையில் துக்கக் குழப்பம் உண்டாயிற்று. அத் துன்பத்தைக் காணச் சகியாது கதிரவனும் மேற்கடலுள் ஆழ்ந்தான்.

மறுநாட் காலை, பல சிற்றரசர்களும் தலைவர்களும் தனேசுவரத்தை யடைந்தார்கள். அரசனைத் தூக்கிச் செல்ல, பெரிய பல்லக்கொன்று கொணரப் பட்டுச் சிங்காரிக்கப்பட்டது. இறந்த அரசனை அலங்கரித்துப் பல்லக்கில் வைத்து, சிற்றரசர்களில் நால்வர் தம் தோள்மேற் சுமந்து, சரஸ்வதி யாற்றங்கரையில் இருந்த சுடுகாட்டை யடைந்தனர். ஹர்ஷன் கொள்ளி

வைத்தான். நடக்கவேண்டிய சடங்குகள் நடந்தன. யாவரும் திரும்பி அரண்மனைக்கு வந்துசேர்ந்தனர்.

பிரபாகரவர்த்தனன் வீரத்திற் சிறந்த இருகுமாரர்களையும், அழகு, ஞானம் முதலியவற்றிற் சிறந்த ஒரு மகளையும் பெற்றிருந்தும், அவன் இறக்குந் தறுவாயில், ஹர்ஷனைத்தவிர ஏனையோர் இல்லாதிருந்தது பெரிதும் வருந்தத்தக்கதே. இது, யாவர்க்கும் நிகழக்கூடியதே. சிலர்க்கு அநேக பிள்ளைகள் இருந்தும் சமயத்தில் கொள்ளிவைக்கப் பிள்ளையில்லாதிறப்பர். அது அவரவர் செய்த துர்ப்பாக்கியமேயாகும். பிரபாகரவர்த்தனன் உண்மையில் மிகுந்த பாக்கியவான் என்றே சொல்லவேண்டும்.

ஹர்ஷவர்த்தனனுக்கு ஒன்றும் தோன்றவில்லை. உலக அனுபவம் சிறிதுமற்ற இளைஞனாயிருந்ததால், அவன் செய்வதறியாது தத்தளித்தான்; "தாயோ தீக்குளித்தாள்; தந்தையோ சாம்பரானார். தமையனோ வரக்காணோம்; தங்கையும் வரவில்லை. நாம் எவ்வாறு இவ்வரண்மனையில் தனியே இருப்பது? பரமே! எல்லாம் உன்சோதனையே; இன்னும் எம் குடும்பத்திற்கு என்ன செய்யத் திருவுளம் கொண்டுள்ளனையோ! சிறுவனாகிய என்மீது இத்துணைத் துயரைப் போடுவது உனது பெருந் தகைமைக் கழகோ? ஈசா" என்று எண்ணி வருந்தினான். அரண்மனை முழுவதும் நிசப்தமாயிருந்தது.

அரசனுக்கு உண்மை ஊழியர்களாக விருந்த சிலர், துக்கமேலீட்டால், மனைவி மக்களைத் துறந்து, புத்தமதத் தவசிகளானார்கள். சிலர் மலைமீதிருந்து

கீழே விழுந்து மாண்டனர். சிலர் இல்லந்துறந்து, பிச்சையேற் றுண்பாராயினர். சிலர் மவுனதீட்சைப் பெற்றனர். சிலர் எரியில் மூழ்கினர்.) நகரத்தில் இருந்த அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுள் சிலர் ஹர்ஷவர்த்தனனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவனது துயரை மெல்ல மெல்ல அகற்றினர். அவர்கள் ஹர்ஷனை நோக்கி, "அரசே! உமது தமையனார் சிறக்கக் கல்வி கற்றவர்; சிறந்தயோகவீரர். அவர், தம்பெற்றோர் இறந்ததைக் கேட்டமாத்திரத்தே தவக்கோலங் கொள்வார். ஆதலால், அவர் வரும்போது நீர் உமது துக்கத்தை மாற்றி உற்சாகத்தோடு இருப்பீராகுல், அவரது துயரம் மெல்ல மெல்ல அகலும். இன்றேல், அவர் பெளத்த சந்நியாசியாக மாறிவிடுவார்; உமது துயரை யகல ஓட்டும்" என்று கூறி, ஹர்ஷனை உற்சாகப் படுத்தினர்.

(இறந்த வேந்தனுக்குச் செய்யவேண்டிய ஈமக் கிரியைகள் யாவும் செய்யப்பட்டன. பிரபாகரவர்த்தனனுடைய கட்டில்கள், படுக்கைகள், ஆடையாபரணங்கள், பிற பொருள்கள் யாவும் பிராம்மணர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டன. அரசனுடைய எலும்புகள் கங்கையாற்றில் விடப்பட்டன. அரசனை எரித்த விடத்தில் சலவைக் கற்களால் சமாதியொன்று கட்டப்பட்டது.) அரசனும் அரசியும் இறந்த துயரை ஹர்ஷனும் நகரத்தாரும் மெல்ல மெல்ல மறந்தனரென்றாலும்) சந்தோஷக்குறி ஓர் உயிர்ப்பிராணியினுடைய முகத்திலாவது காணப்படவில்லை. ஏன்? (தனேசுவரம் அரசனற்றிருந்ததே காரணம். இராஜீய

வர்த்தனன் வந்த பிறகே ஒரு முடிவு செய்யப்படுமாதலால், நகரமாந்தர் இராஜீயவர்த்தனனை ஆவலோடு எதிர் பார்த்தனர்.

தமையன் நகரை நோக்கி வருவதாக ஹர்ஷன் கேள்வியுற்றான். தனக்குண்டான துயரை ஒருபுறம் அடக்கிக்கொண்டு தமயனைச் சந்திக்க ஆவலோடு ஓடினான். இராஜீயவர்த்தனன், தந்தையின் செய்தியைக் கேட்டவுடனே புறப்பட்டவனாதலால், ஊண் உறக்கம் இன்றி அதிவேகமாக வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் கண்கள் குழிந்திருந்தன. அவன் அரசனுக்குரிய சின்னங்கள் இல்லாமல் வந்தான். (ஹூணர் வகுப்பாரோடு போர்செய்து மீண்டவனாதலால் அவன் உடம்பில் பல காயங்கள் பட்டிருந்தன. அவன் முடியில் அரசமுடி காணப்படவில்லை. தலைமயிர் காற்றில் பறந்தது. ஆடைகள் மாசோடு விளங்கின. அவன் மதிமுகம் தாமரையில்லாத் தடம்போல் பொலிவழிந்து இருந்தது. அவன் கண்கள் கோவைப்பழம்போல் சிவந்திருந்தன. அவன் ஹர்ஷனைக் கண்டவுடனே கண்களில் நீர் ஆறாய்ப் பெருக, ஆவலோடு தனது தாழ்தடக்கைகளை நீட்டித் தன் தம்பியை அன்போடு மார்புறத் தழுவிக்கொண்டான்.)

இரு சகோதரரும் அந்தப்புரத்தை அடைந்தார்கள். ஒரு வேலையாள் பாத்திர மொன்றில் நீரைக் கொணர்ந்தான். இராஜீயவர்த்தனன் தன் கமலக் கண்களை நீராற் கழுவினான். பின்னர், அவன் நீராடும் கட்டத்திற்குச் சென்று நீராடினான்; வழி நடந்த களைப்பு மேலீட்டால் தரையில் படுத்தான். நகரத்

தார் ஒருவரும் அன்று நீராடவில்லை; உண்ணவும் இல்லை; உறங்கவுமில்லை. நகரம் முழுவதும் துயரில் ஆழ்ந்திருந்தது. அன்று சாயுங்காலம் சில சிற்றரசர்கள் சென்று இரு சகோதரரையும் உணவு உட்கொள்ளும்படி வற்புறுத்தினர்.

மறுநாள் இரு சகோதரரும் தனித்தவோர் அறையில் நின்றனர். அப்போது இராஜீயவர்த்தனன் ஹர்ஷனை நோக்கி, "தம்பீ! என் உயிர் அனையாய்! உனது முன்னோனாகிய யான்கூறுவதைக் கவனமாகக் கேள்; என் விருப்பத்தை மறுக்காதே; துயரத்திற்கு இடங் கொடுப்போன் பயந்த சுபாவமுடையன்; தைரியசாலி இவ் விஷயத்தில்தயங்கமாட்டான். துக்கமாயினும் சுகமாயினும் சமமாகப் பாவிக்கவேண்டும். அதுவே சுத்த வீரனுக்கு அழகு. பெண்பிள்ளைகள் மடமைப்புத்தி யுடையவர்கள். அவர்கள் துயரம் என்னும் நமனுக்கு இரையாகுவார்கள். இவ்வளவு யான் கூறியபோதிலும், நமது தாய் தந்தையர்நம்மை இவ்வாறு தவிக்கவிட்டுச் சென்றதை யெண்ணி யான் வருந்தாமலிருக்க முடியவில்லையென்றாலும், இனி வருந்துவதால் பயன் என்? ஆண்டாண்டு தோறும் அழுது புரண்டாலும், மாண்டார் வருவரோ? விடத்தால் மயக்குற்ற மான் வீழ்வதுபோல, நம்பெற்றோர் துயரால் என்மனம் அரசுரிமையை யேற்கத் தயங்குகின்றது. தந்தை இறந்த துக்கத்தால் உண்டான என் மனப்புண்ணை என் கண்ணீர் குணமாக்காது. இவ்வரண்மனை நரகம்போல எனக்குத் தோன்றுகிறது. உலக இச்சைகளைத் துறந்து, இருவாதனையும்

அற்று, இருக்கும் புத்தசந்நியாசியாயிருக்க யான் விரும்புகின்றேன். என் அருமைத் தம்பி ! பின்னும் கேள். புத்தமதக் கொள்கைகள் என்னும் மருந்தே என் மனப்புண்ணை மாற்றத்தக்கது. அரச உரிமை என்பது அற்பசுகம். யான் அதனைப் பெரிதாக எண்ணிலேன். அரிதாகப் பெற்ற மானுடயாக்கையில் பெறற்பாலதாகியபேறு, என்றும்வற்றாத சுகமேயாம். இப் பிறப்பில் அதனைத்தேடாது கைவிடுவேனாயின் யான் எப் பிறவியில் பெறற்கரிய அப்பேற்றைப் பெறு வேன் ? நீ சிறுவனாதலால், அரசுரிமையை யேற்று, அவனியை ஆண்டிரு. நான் சிறுவயது முதற் கொண்டே அரசாட்சியில் வெறுப்புற்றவன் என் பதை நீ யறிவாயன்றோ ? என் காலத்தை யெல்லாம் ஆழ்ந்த யோசனைகளிலும், நூற்களை வாசித்தலிலும் கழித்துவந்தேன் என்பதை நீ யறிவாய். நான் மேலும் உனக்குச் சொல்லுவதை விரும்பிக் கேள். என் இளவலே! தாய் தந்தையர் இறந்ததைக்குறித்து இனி வருந்தாதே.

'தாயரொடு தந்தையர்க டாரமொடு தனையோர்
தூயதுணை வோர்களொடு சுற்றமென நின்றோர்
மாயையெனும் வல்லபம யக்குறும யக்கால்
ஆயவுற வல்லதவ ரார்முடிவில் யாமார் ?
வந்துபிற வாதமனை யில்லைதன மாறித்
தந்துபரி யாமலொழி தாயர்களு மில்லை;
புந்தியுணர் வற்றவர்பு லம்புறுவ தல்லால்
இந்தவுல கத்தறிஞர் யாதினும யங்கார்.'

—வில்லி பாரதம்

ஆதலால், பெற்றோரை மறந்து, அரசனாக அரியாசனத்துச் சரியாக வீற்றிருந்து, நமது தந்தையார் பெயரை நிலைநாட்டி நற்புகழைப் பெறுவாய். என் செல்வ! யான் கூறுவதை மறவாதே; தடுக்காதே; தயங்காதே. 'மூத்தோர் சொல் வார்த்தை அமிர்தம்' என்றெண்ணி, உனது முன்னவனான என் வார்த்தையைத் தட்டி நடவாதே. அரச உரிமையைக்கைக்கொள். யான் உன்னை மணித்தவிசிலேற்றி மணிமுடி புனைந்து, என்னிரு கண்களாலும் கண்டு களித்துக் காட்டிற்குச் செல்வேன், என்ன சொல்லுகிறாய்?'' என்றான்.

இராஜ்யவர்த்தனன் நகரை யடைந்ததும் அரசனாவான் என்று ஹர்ஷன் எண்ணியிருந்தான். தமையனும் தன் தலையில் அரசுரிமையை யேற்றித் தன்னை விட்டகல்வன் என்று அவன் கனவிலும் கருதவில்லை. தமையன் வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் ஹர்ஷன் பயந்துவிட்டான். அவன் கண்களில் இருந்து முத்து முத்தாக நீர்த்துளிகள் வெளிக்கிளம்பின; தன் தமையன் கூறியது உண்மைதானோ, அல்லது தான் காண்பது கனவோ என்று அயிர்த்தான். அவன் மனம் குழம்பியது; பேசமுயன்றான்; துக்கமேலீட்டால் பேச முடியவில்லை; விழி நீர் வார, தன் தமையனை நோக்கினான். 'கோ'வென்று கதறினான். "அண்ணா! உலக அனுபவம் பெறாத மிகச் சிறியவனாகிய யான், கண் திறவாத நாய்க்குட்டிக்குச் சமானமானவன். உலக அனுபவமும் அரசாட்சி செய்யும் முறையும் நன்றாக அறிந்துள்ள தாங்கள்

ஒரு சிங்கக் குருளைக்கு ஒப்பானவர்கள். சிங்கக்குரு ளைக்கிடும் தீஞ்சுவை யூனை, கண்திறவாத நாய்க்குட் டிக்கு ஊட்ட விரும்புதல் சரியோ? என் ஆருயிர் அண்ணு! தந்தையை இழந்தேன்; ஈன்ற தாயையும் இழந்தேன்; தாங்களாவது எனக்குற்ற துணையாக இருப்பீர்கள் என்று கருதிச் சிறிது மகிழ்ந்தேன். தாங்கவியலா அரசாட்சியை என் புன்தலையில் யேற்றி, காட்டுக்குச் செல்லவா நீங்கள் விருப்பங் கொண்டீர்கள். 'உடன் பிறப்போடு தோள் வலி போம்' என்றபடி, தாங்கள் இல்லாது, யான் யாரு டைய உதவிகொண்டு உயிர்வாழ்வது? மூத்தவன் உயிருடன் இருக்க, இளையவன் பட்டமேற்றல் முறை யல்லவே! எனக்கு நற்றுணையும் தாங்களே; தனி நாயகனும் தாங்களே; வயிற்றிற் பெற்ற தாயும் தாங் கள் தான்; பிறரில்லை. என் அண்ணலே! சிறியனேன் கூறுவதைச் செவி சாய்த்துக்கேட்க வேண்டுகிறேன். தாங்கள், தந்தையார் வீற்றிருந்து அரசாண்ட அரி யாசனத்தமர்ந்து அரசாளுங்கள். அடியேன் தங் கள் பொற்பாத கமலங்களண்டை இருந்து அடிவரு டிக் கொண்டிருப்பேன். தம்பி யான் யேவல்செய்ய, வம்பவிழ் அலங்கலோடு மாமணி மகுடஞ்சூடி, அம் புவி முழுதும் தாங்களே யாளலாம். ஆனதிக்கிரு நாளும் வந்து தங்கள் அடிதொழச் செய்வேன். நான் சேனைத்தலைவனாக இருப்பேன். இராச்சி யத்தைப்பற்றிய கவலை தங்கட்கு வேண்டாம். தாங் கள் அரசர் என்ற பெயர் மட்டிலும் வகித்து வாழ்ந்து வந்தால், ஏனைய காரியங்களைத் தங்கள் ஆணைப்படி

யான் பார்த்து வருகிறேன். அவ்வாறு செய்யாது, என்னை முற்றிலும் துறந்து அகல்வது முறையோ? தாங்கள் ஆழ்ந்து யோசித்துப் பார்க்க வேண்டுகின்றேன்'' என்று பணிவுடன் பகர்ந்து நின்றான்.

ஹர்ஷவர்த்தனன் பேசியவனைத்தையும் கேட்டான் இராஜ்யவர்த்தனன். அன்பும் அருளும் மிக வுடைய அவன் தன் தம்பியை மார்போடு தழுவி, அவன் கண்களைத் துடைத்து, "எம்பி! நீ கூறியவை சரியே என்றாலும், என்னால் அரசாளமுடியாது. அரசனுக்கு வேண்டிய அருங்குணங்களும் படைக்கலப் பயிற்சியும் யான் அதிகமாக வுடையவன் அல்லன். நீயோ, உத்தம லட்சணங்கள் ஒருங்கே யமையப் பெற்றவன்; அரசாள ஏற்றவன். ஹர்ஷ! பட்டத்திற்கேற்றவன் நீயே என்பதாகத் தந்தையாரும் பலமுறை என்னிடம் கூறியுள்ளார். யான் அதை உண்மையென்றே நம்புகின்றேன்; தமையன் சொல்லையும் தந்தையார் மொழியையும் நீ தட்டி நடக்கத் தலைப்படாய் என்றெண்ணுகிறேன். மதியுடைய மைந்த! தந்தை சொல்லைக் கடவாது யான் இது வரை நடந்ததில்லையே? தந்தை யிறந்தபின் தமையனை யானே உனக்குத் தந்தை போன்றவன். தந்தை யானவனும்தமையனுமானவனுமான என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவது நினது கடமையாகும். தடை சொல்லாதே. யான் இன்றுமுதல் இவ்வாளினைத் தொடேன். நீயே இதனை ஏந்திக்கொள்'' என்று அன்போடு கூறி, வாளைத்தரக் கையை நீட்டினான்.

அவ்வமயம், அந்தப்புரத்தில் பெண்கள் அலறும் கூக்குரல் கேட்டது. இரு சகோதரரும் தூண்களைப்

போல அசைவற்று நின்றனர். அப்போது கன்னோசி நாட்டு வீரன் ஒருவன் தலைவிரிகோலமாக அங்குத் தோன்றினான். அவன் சகோதரரை நோக்கி "அரசர்களே! உங்கள் தாயார் மரணமுற்றதையும், தந்தையார் மரணத்தறுவாயில் இருந்ததையும் கேள்வியுற்ற எம் அரசர் இங்குப் புறப்பட்டுவர ஆயத்தமாயிருக்கையில், எதிர்பாராத விதமாகத் திடீரென்று, மாளவதேயத்து மன்னனான தேவகுப்தன் படையோடுவந்து எம் அரசனைக் கொன்றான்; இராணி இராஜேஸ்வரியைச் சிறையில் அடைத்துள்ளான்; ஊரைக் கொளுத்தி விட்டான்; குடிகளைக் கொலை செய்தான்" என்று கூறி அழுதான்.

எதிர்பாரா விஷயத்தைக் கேட்டவுடனே இராஜீயவர்த்தனுடைய மனம் எரியத் தலைப்பட்டது. சிங்கம் தன்குகையில் கோபத்தால் உறுமுவதைப் போல அவன் உறுமினான். அவன் கண்களில் நெருப்புப்பொறிகள் பறந்தன. அவன் தன் இடக்கையால் தன் வலப் புயத்தைத் தடவி, தம்பிக்குக் கொடுக்கச் சித்தமாயிருந்த உடைவாளைக் கையில் இறுகப்பிடித்தான். அவன் தன் இளவலை நோக்கி, "ஐய! மாளவ அரசனை அதம் செய்யச் செல்கிறேன். இதுவே எனது கடைசி யுத்தமாகட்டும். இதுவே எனது தர்மமாகவுமிருக்கட்டும். 'பண்டி' பெருஞ்சேனையோடு என்னைப் பின்பற்றி வரட்டும். நீ அரச பதவியை அட்டியின்றியேற்று அரசாள்வாய். யான் போர்மேற் சென்று வருவேன்" எனறுகூறித் தனது யானை மீது பாய்ந்தேறினான்.

7. கெட்டகுடியேகெடும்

இராஜீயவர்த்தனன் தன் சேனைகளோடு நேரே கன்னோசியை நோக்கிப் புறப்பட்டான். வழியில் அவன் அனுப்பியிருந்த ஒற்றர்கள் வந்தனர். வந்து, இராஜீயவர்த்தனன் படையெடுத்து வருவதைக் கேள்வியுற்றுப் பயந்த தேவகுப்தன், கன்னோசியை விட்டோடி, கௌட அரசர்களிடம் சரண்புகுந்திருப்பதாகக் கூறினர். அதன்பேரில், இராஜீயவர்த்தனன் தன் சேனையைக் கௌட மன்னர் நாட்டை நோக்கி நடத்திச் சென்றான். கௌடர்கள் இராஜீயவர்த்தனனை யெதிர்க்கவும் பயந்தனர். இராஜீயவர்த்தனன் தேவகுப்தனைக் கண்டு, அவனோடு கடும்போர் செய்தான்; அவனை முற்றிலும் தோற்கடித்துக் கொன்றான்; பகைவனுடைய சேனைகளைச் சின்னாபின்னமாக்கி, அவர்களிடமிருந்த பற்பல பொருள்களையும் ஆயுதங்களையும் பெற்றான். நூற்றுக் கணக்கான யானைகளும், அநேக புரவிகளும், நூற்றுக் கணக்கான தேர்களும், நவரத்தினங்களிழைத்த பிடியமைந்த வாளாயுதங்களும், பல ஆடையாபரணங்களும், சிங்காதனங்களும், தந்தக் கட்டில்களும், மற்றும் பல பொருள்களும் இராஜீயவர்த்தனனுக்குச் சொந்தமாயின. தேவகுப்தனுடைய வேலையாட்களும் வீரர்களும் சிறை செய்யப்பட்டனர்.

தனேசுவரப் படை வீரர்கள் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்கு அளவில்லை. யானைப்பாகரும் குதிரைப் பாக

ரும், தேர்ப்பாகரும், வேலையாட்களும் தத்தம் வயிறு புடைக்க உண்டு, ஆனந்தமேலீட்டால், பேரிரைச்சல் இட்டுக்கொண்டு, கால்களை மாறிமாறித் தூக்கி நடனம் செய்தனர். வீரர்கள் ஒருவரை யொருவர் கட்டிக்கொண்டு ஆடினர். சிறந்த போர் வீரர்கள் மதுபானங்களை உட்கொண்டிருந்தனர்.

இராஜீயவர்த்தனன் தன் கூடாரத்தில் இருந்த கட்டிலில் அமர்ந்து, வருவோரிடம் களிப்போடு பேசிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது அவன், 'சிறப்புற்ற இராஜபுத்திர வீரன் யுத்தத்தைத் துறந்து, பௌத்த சந்நியாசியாதல் அத்துணைச் சிறப்பானதன்று' என்று எண்ணினன்.

இராஜீயவர்த்தனன் உண்டு, களித்து இருக்கையில், வங்காளத்தரசனை 'நரேந்திரகுப்தன்' என்போனல் அனுப்பப்பட்ட தூதன் ஒருவன் கூடாரத்தில் நுழைந்தான். நுழைந்து, இராஜீயவர்த்தனனைப் பன்முறைப் பணிந்து, "அரசரேறே! எம்மரசர் அடியேன் மூலமாய்த் தங்கள் பொற்பாத கமலங்களைத் தொழுகின்றார். அவரது சிறு குடிலுக்குத் தாங்கள் எழுந்தருளி, ஓர் இரவு தங்கவேண்டுமென்று விரும்புகின்றார். தேவரீர் சித்தம் எப்படியோ" என்று கூறி, கைகட்டி நின்றான்.

நரேந்திரகுப்தன், உண்மையாகவே இராஜீயவர்த்தனனை நல்லெண்ணத்தோடு விருந்திற்கு அழைக்கவில்லை. அவன் துர்ச்சனன்; பொறாமை கொண்டவன். அவன் முன்னொரு முறை பிரபாகர

வர்த்தனுல் தோற்கடிக்கப்பட்டவன். தந்தையை விட இராஜீயவர்த்தனன் சிறந்த போர்வீரன் என்பது நரேந்திரன் அறிந்த உண்மை. ஆதலால், அவனை வஞ்சனையாகக் கொலை செய்துவிடவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவன் மனத்தில்வேரூன்றியது. அதனுற்ருன், அக்கயவன் பணிவாகத் தூதன் மூலம் செய்தி சொல்லி யனுப்பினுன். உண்மையறியாத களங்க மற்ற இராஜீயவர்த்தனன், நரேந்திரனது அடக்கமான மொழிகட்கு மகிழ்ந்தான்; அடுத்த நாள் விருந்திற்கு வருவதாகவும் வாக்களித்தான்.

இராஜீயவர்த்தனன் முன்பின் யோசியாது விருந்திற்குச் செல்வதாகக் கூறியதைக்கேட்ட 'பண்டி' என்போன் மனம் வருந்திஞன். நரேந்திரன் ஏதோ துன்பமிழைக்கவே பணிவொடு விருந்திற்கழைத்தான் என்று பண்டி சந்தேகித்தான். அவன் இராஜீயவர்த்தனனை நோக்கி "ஐய! நரேந்திரன் பசுத்தோலைப் போர்த்த புலி. அவனுடைய இனிய வார்த்தைகள் எனக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஏதோ சூது நடக்கப்போகிறது. நீ ஆத்திரப்பட்டு, முன்பின் யோசியாது வெளிவேடத்திற்கு மயங்கி, விருந்துண்ணச் செல்வதாக வாக்களித்து விட்டாய். நீ செல்லாது தங்கிவிடுவதே சாலச் சிறந்ததென்று என் புத்திக்குத் தோன்றுகிறது" என்று கூறினுன். அவன் கூற்றைக்கேட்ட இராஜீயவர்த்தனன், "பண்டி! உண்மையான அரசகுலத்திற் பிறந்த எவனுகிலும், இறப்பதற்குப் பயந்தான் என்று இது வரை நீ கேள்விப்பட்டதுண்டா? சொன்ன சொல்லை

எவனேனும் மாற்றினன் என்றுவது உன்னுற்சொல்ல முடியுமா? நண்ப! பிரபாகரவர்த்தனனுடைய மகன் இறத்தற்கு அஞ்சுவானே? அற்ப எண்ணங்களும் சந்தேகங்களும் அவனது களங்கமற்ற மனதில் தோன்றுமோ? சாதாரண அரசனுக்கு இராஜீய வர்த்தனன் அஞ்சுபவனே? என்னைப்பற்றி நீ கவலைப் பட வேண்டா" என்று தன் அரசப் பிரதாபமும் தந்தையினது பெருமையும் விளங்கப் பேசினன்.

அதன்பேரில் பண்டி இராஜீயவர்த்தனனை நோக்கி, "ஐய! நீ வாக்குறுதி செய்தமையால் போகத்தான் வேண்டும். ஆனல், யானும் உன்னேடு வருகின்றேன். என்னைத் தடை செய்யாதே. உனக்கு யேதேனும் ஆபத்து நேருமானல் யான் பார்த்துக் கொள்வேன். நீ தனியே செல்லுதல் என் மனதுக்குச் சமாதானமாகவில்லை" என்முன். அது கேட்ட இராஜீயவர்த்தனன் சினங்கொண்டான். அவன் சினத்தோடு பண்டியைப் பார்த்து, "ஐய! யான் மட்டும் சென்று மீள்வேன். நீ என்னைப்பற்றிக் கவலைப்படவேண்டாம்; எனது சேனைகளைப் பாது காத்துக்கொண்டிரு. உனது ஐயத்தை ஒரு பக்கம் ஒதுக்கி வைத்துவிடு; ஏனென்றல், நரேந்திரகுப்தன் வெகு நல்லவன் என்பது அவனுடைய பணிவான வார்த்தைகளால் வெளியாகிறது. ஒருகால், நீ கொண்ட ஐயம் உண்மையானலும், நரேந்திரனது அரண்மனையில் யான் இறந்துபட வேண்டு மென்று கர்மவினை விதித்திருந்தாலும், விதியை எவ் வாறு தடுக்கமுடியும்? நடப்பது நடக்கத்தான் வேண்

டும்) என்றைக்கிருப்பினும் இறப்பது நிச்சயமே யன்றோ? இறப்பதும் பிறப்பதுமே நமது தொழில் அல்லவா?

'உறங்கு வதுபோலும் சாக்காடு; உறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு' —திருக்குறள்

ஆதலின், (என்னைமட்டும் தனியே போகவிடு. என்னை அவன் கொன்று விட்டானாயின், அவனைப் பழிக்குப் பழிவாங்க வேண்டுவது நின் கடமை. யான் உனது சொல்லைமீறிச் சென்று, துரோகத்தால் கொல்லப்பட்டாலும், நீ என்மீது வெறுப்புக் கொள்ளலாகாது; நரேந்திரனைக் கொன்று, அவனது நாட்டையும் நமது நாட்டோடு சேர்த்துவிடு. தம்பி ஹர்ஷவர்த்தனனோடிருந்து, இராச்சிய போகங்களை யநுபவித்துக்கொண்டிரு" என்று கூறினன்.

விருந்திற்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் இராஜீயவர்த்தனன் தன் யானைமீதமர்ந்து, சில வீரர்களோடு நரேந்திரனது அரண்மனையை யடைந்தான். அரண்மனை வாயிலில் நரேந்திரன் இருகைகளையும் தலைமேற் கூப்பி, "வரவேணும், வரவேணும், வரவேணும், ஐயனே! எமது தலைவனே வருக; இராஜீயவர்த்தனப் பிரபுவே, வருக" என்று கூறிக்கொண்டே நிலத்தில் வீழ்ந்து வணங்கினன். அமைச்சர்களும் தளகர்த்தர்களும் அங்குமிங்கும் ஓடினார்கள். அரண்மனையில் வரவேற்பு நடந்தது. வாத்தியங்கள் முழங்கின. அழகிய தேவமங்கையரை யொத்த இளநங்கைகள் பலர் இராஜீயவர்த்தனைப் பணிந்து, கைலாகு கொடுத்து அந்தப்புரத்திற் கழைத்துச் சென்

றனர். இராஜீயவர்த்தனன் தனக்கு நடந்த ஆடம்பரங்களைக் கண்டு, பெரிதும் மகிழ்ந்தான். மங்கையர் அவனை நீராடும் கட்டத்திற் கழைத்துச் சென்றனர்; வாசனை கலந்த பண்டங்களை அவன் உடம்பிற் பூசினர்; பனி நீர் கொண்டு நீராட்டினர்; சிறந்த ஆடையாபரணங்களைப் பூட்டினர். பின்னர், நரேந்திரகுப்தன் இராஜீயவர்த்தனனோடமர்ந்து, அறுசுவை உண்டியை அகமகிழ வுண்டான். இசைக் கருவிகள் மீட்டப்பட்டன. தேவலோக போகங்களை அனுபவித்தான் இராஜீயவர்த்தனன்; அயர்வு ஏற்பட்டுத்தான்வீற்றிருந்த தந்தக்கட்டிலிற் சாய்ந்தான்; நன்றாக உறக்கங்கொண்டான். (நடுநிசியானதும் கபட நெஞ்சினனான நரேந்திரன் உருவிய வாளோடு இராஜீயவர்த்தனனை நெருங்கினான்; அவன் நன்றாக அயர்ந்து தூங்குவதை யறிந்தான்; உடனே, தன் உடைவாளால் அவனை இருகூறாக வெட்டிச் சாய்த்தான். என்ன நய வஞ்சகம்! உறக்கங்கொண்ட ராஜீயவர்த்தனன் துறக்கம் எய்தினான்.)

8. ஹர்ஷன் துயரமும் சபதமும்

இராஜீயவர்த்தனன் கொலையுண்ட செய்தியைக் கேட்ட பண்டி மெத்தவும் மனம்வருந்தினுன்; தான் கூறியதையும் கேட்காது சென்று, அநியாயமாகக் கொலையுண்டதை எண்ண எண்ண, அவன் மனம் துடித்தது; இத்துன்பச் செய்தியை ஓர் ஆள்வசம் ஹர்ஷவர்த்தனனுக்குச் சொல்லியனுப்பினுன். எதிர் பாரா விபத்தைக்கேட்ட ஹர்ஷன் பட்டபாடு நாம் கூறற்கியலாது. நரேந்திரகுப்தன் செய்த நயவஞ்சகச் செயலைக் கேட்டவுடனே, அவன் கண்களில் நெருப் புப் பொறிகள் பறந்தன; துக்கமேலீட்டால் அழுது புலம்பினன். "அந்தோ! தாயை யிழந்தேன். தந்தை யைப் பறிகொடுத்தேன்! மைத்துனன் கொல்லப் பட்டான்; தங்கை நரகவேதனை யனுபவிக்கின்றுள். அவள் உயிரோடு இருக்கின்றுளோ, இல்லையோ அறி யேன். அண்ணு! பகைவனைக் கொல்லச்சென்ற நீ உன் காரியம் முற்றுப்பெற்றதும் வந்துவிடலாகாதா? பண்டியின் புத்திமதியையாவது கேட்டிருக்கக் கூடாதா? ஐயோ, அண்ணு! நீ பகைவன் நயவஞ்ச கத்திற்கு மயங்கி, அவன் அரண்மனைக்குச் சென்று, அநியாயமாகக் கொல்லப்பட்டாயே. உன்னையன்றி யான் யாரைத்துணைகொண்டு அரசாள்வேன். என் ஆருயிர் அண்ணலே! போரினில் தேவகுப்தனை வென்று, பார் எனக்களிப்பாய் என்று உளம் பரிவு கூர்ந்தேன். நேர் உனக்கு ஒருவரில்லாய்! நீ அனி

யாயமாய்க் கொல்லப்பட்டனையே. நீ பகைவனு டன் போர்செய்த விதத்தையும், பகைவர் சேனை யைச் சின்னுபின்னமாக்கிய விதத்தையும் போர் வீரர்களுடைய உறுப்புக்களைத் துணித்து, போர் நடாத்திய வரலாற்றையும் உக்கிரமுடன் என் முன்னே ஓடி வந்துரைசெய்யாயோ? நான் யாவரை யும் தோற்றேன்; அஞ்சா நெஞ்சம் படைத்த நின் னையும் இன்று தோற்றேன். உன்னுடன் பொருந்தி வராது இன்னமும் இருக்கின்றேன் யான்; என் உயிர்க் கிறுதியுண்டோ? 'ஹூணர்' கூட்டத்தாரைப் போரில்வென்று வெற்றிமுரசம் ஆர்ப்பவந்து, என்னை மார்புறத்தழுவியமன்னவா! இன்று, நீமுன்போல்எதிர் வரக் காண்கிலேனே! தந்திரம் யாவுமின்றித் தனித்து நீ தானுகவே போர்செய்து, நமக்கு அந்தரம் அமை யும் என்பதாக எண்ணி, இவ்வகலிடம் துறந்த னையோ? ஐயா! மைந்துடன் நம்மைக்காண மைந் தன் வருகின்ருன் என்று, விண்ணுலகத்தில் உள்ள நம் தந்தையார் ஏவ, உன்னை இமையவர் எதிர்கொண் டாரோ? ஒருவருடைய உதவியும் இன்றி ஒழிந்துயிர் அழிந்த அண்ணு! நடு நிசியில் வஞ்சனையால் கொல் லப்பட்ட சுத்த வீரனுகிய நீ பொன்னகர் அடைந்த காலை, உனது பேரமர் ஆண்மைகேட்டுத் தந்தையார் என் சொன்னுரோ? நீ தேவலோகத்தை யடைந்த போது, அற்புதப்படைகள் வல்லாய்! தேவர்கள் நினக்கு அமரர் ஊரும், கற்பகக்காவும், வானிற் கங்கையும் காட்டினுரோ? திளைத்த வெம் சமரில் நொந்து நமது மைந்தனது மேனி இளைத்தது என்று

வருந்தி, நம் தாய் நினக்கு இன்னமுது ஊட்டினளோ? அரசச் சின்னங்களை யடியோடு வெறுத்துத் தவசியாகவிருக்க நினைந்தனையே. உன் எண்ணம் நிறைவேறிற்று. இக்கர்ம பூமியில் நீ தவசியாக விருப்பதைக் காட்டிலும், பொன்னகரில் தவசியாக விருத்தல் சிறப்புடைத்து. உனது நற்குண நல்லொழுக்கங்களால் அச்சிறப்பினைப் பெற்றாய். அண்ணா! கொற்றவேந்தே! நீ விண்ணவர் நாடடைந்ததற்கு யான் மகிழ்ந்தாலும், என் நிலையை நினைக்கும்போது, நீ இறந்ததற்கு யான் வருந்தாமலிருக்க முடியவில்லையே! என் செய்வேன்? தந்தையிருந்த பதிதேடிக் குடியிருக்க நடந்தனையோ? இங்கு, வீற்றிருந்து அடியேன் அடிவருடப் புவியாளவிதியிலாதாய்!'' என்று, பற்பலவிதம் தன் வருத்தம் தோன்றப் புலம்பி யழுதான்.

பின்னர் அவன், செய்தி கொணர்ந்த வீரனை நோக்கி, "வீரா! எனது தமையனார் பரிசுத்தமான யசோவதி தேவியின் திருவயிற்றிற் பிறந்தவர்; தன் தந்தையின் உபயபாதங்களை எப்போதும் இடைவிடாது துதிப்பவர்; மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் முக்கரணங்களாலும்தூய தன்மையர்;வேண்டியவர்க்கு வேண்டுவதை ஈத்துவக்கும் செல்வர்; பகைவரை வெற்றிகொள்ளும் பான்மையுடையார்; பரம்பொருளை வழிபட்டு, யாவர்க்கும் நன்மை செய்வதிலேயே நாட்டமுடையவர். எந்தச் சுத்த வீரனும் அவரைப் போரில் வெல்லமாட்டுவனோ? வஞ்சகத்தால் கொல்லப்பட்டார் என் தமையனார். இருக்கட்

டும்; அந்த நரேந்திரகுப்தனைக் கொன்று, அவனது வம்சத்தைப் பழிக்குப்பழி வாங்குகின்றேன்'' என்று ஆவேசங் கொண்டவனுய்க் கூறினன்.

மறுநாள் ஹர்ஷன் கொலுவீற்றிருந்தான். அப்போது அவனிடம் ஒருவன் வந்து பணிந்து, "மன்னரே! இராணி ராஜேஸ்வரி, தன்னைச் சிறை மீட்க உங்களில் ஒருவரும் செல்லாததால் மனம் வெறுத்துச் சிறையினின்றும் தப்பியோடி, விந்திய மலைக் காட்டிற்குள் சென்றனராம்'' என்றான். அச் செய்தியைக் கேட்டதும் ஹர்ஷனுடைய கண்கள் இரத்தக் கண்ணீரைச் சொரிந்தன. அவன் அயர்ந்து அரியாசனத்திற் சாய்ந்தான்.

அப்போது, பிரபாகரவர்த்தனனின் சேனைத் தலைவன் எழுந்து, "இளவரசே! உம்முடைய முதற் கடமையாவது, உமது தமையனை விரகாற் கொன்ற படுபாவியை நாசமாக்குவதேயாம். இராஜேஸ்வரிக்கு ஒரு கெடுதியும் நேரிடாது. அவள் புத்த மதக் கன்னியரோடு அறவுரை கேட்டுக்கொண்டிருப்பாள். அவளைப் பின்புத் தேடலாம். நயவஞ்சகமாக இராஜ்யவர்த்தனரை யழைத்து, விருந்து செய்வித்து அவர் களங்கமற்றுத் தூங்குகையில், கொலை செய்த கயவனையும் அவனது குடும்பத்தையும் இம் மண்ணுலகினின்றும் நீக்குவதே தற்போது நீர் செய்யவேண்டிய காரியமாகும். நீர் அவ்வாறு செய்யாவிடின் இறந்த உமது தமையனர் உம்மீது சினங்கொள்வார். நரேந்திர குப்தன் கொல்லப்பட வேண்டும். அத்துட்டனை என்ன செய்தாலும்

என் மனக்கொதிப்பு அடங்காது. சுத்த வீர ஞயின் எதிரில் நின்றல்லவோ போர் செய்வன். உண்மையில் அரச யோக்கியதை அற்ற அப் பதரைச் சும்மா விடலாகாது. அரசே! உமது ஆசனத்தி லிருந்து உடனே எழும்; யானைமீதமர்ந்து செல்லும்; பகைவரை வேரோடு களையும்'' என்று கண்களில் நெருப்புப் பொரிபறக்கப் பேசினன்) இரண்டாம் அமைச்சனும் அவனைப் பெரிதும் தழுவிப் பேசினன்.

ஹர்ஷவர்த்தனன் அம்முதியோனை நோக்கி, "ஐய! உமது ஆலோசனை மெத்தவும் நன்று. அதன்படி செய்யவேண்டுவதுதான். (யான் அவ் வங்கநாட்டு மன்னவனை ஒரே வெட்டில் நமனுலக னுப்புவேன்) எனது மனத்தில் குடிகொண்டிருந்த துயரம் எல்லாம், கோபமாக மாறிப் பொங்கி வழி கின்றது. சீற்றம் என்னைப் பிடர் பிடித்து உந்து கிறது. அவனது வம்சத்தையே அடியோடு ஒழிக்கவேண்டும் இன்றேல் எனக்கு அயர்ந்த உறக்கம் வாராது. பெரியீர்! யான் பகர்வதைக் கேளும். எனது ஆருயிர் தந்தையார்மீது ஆணையிட் டுச் சொல்கின்றேன். சிறிது காலத்திற்குள் யான் பகை மன்னனையும் அவனது வம்சத்தாரையும் நசுக்காவிடின், எரியிடை மூழ்கி எனதாவியைத் துறப்பேன்'' என்றான்.

9. வலைதப்பிய மான்

"அந்தோ! ஈசா! என்னை ஏன் பெண்ணாகப் பிறப்பித்தாய்? உலகத்தில் பெண்ணாகப் பிறந்து யான் பெற்ற பேறுதான் என்னே? பிரபாகரவர்த்தனரது ஆருயிர்ச் செல்வியாகப் பிறந்து வளர்ந்தேன். மங்கையரும் விரும்பும் பேரழகுடன் விளங்கினேன்; கிருகவர்மனை மணந்தேன்; பூமண்டலாதிபதியின் புதல்வியாகப் பிறந்து, புரந்தரனுக்கு மனைவியாகச் சிறிதுகாலம் வாழ்ந்தேன். என் கணவரும் காலன் என்னும் கண்ணிலியின்பாற் சென்றார். இனி யான் யாருக்காக உயிர் வாழ்வது? தாயோ, தந்தை யிறப்பார் என்பதை யுணர்ந்த அக்கணமே உயிர்நீத்தாள். அவள் அன்றோ கற்புக்கரசி! அவள் வயிற்றிற் பிறந்த பாவியேன், கணவன் இறந்து இத்தனை நாட்களாயும் உயிர்விடவகையறியாது வாழ்கின்றேனே! பாவி தேவகுப்தன் என் கணவரைக் கொன்றான். அவன் அவரைக் கொல்லுமுன் என்னைக் கொன்றிருக்கலாகாதா? நான் சுமங்கிலியாகச் சென்று என் கணவரை வானுலகில் வரவேற்றிருப்பேனே! புருடனை யிழந்த பூவையர் பூமியில் இருந்து பயன் என்ன? என் தமையன்மாரும் என்னைமீட்க வந்தாரில்லையே; அவர்களைப்பற்றிய செய்தி எனக்குக் கூறுவார் ஒருவரும் இல்லை. சென்ற ஏழுநாட்களாக இச்சிறையில் வாசம் செய்கின்றேனே! ஏ, கருணாநிதி!

இனி, இத்தகைத்துயரம் என்னால் தாங்க வியலாது; யான் பட்டதெல்லாம் போதும்; இவ்வித

மான பயம்தீர்த்து அருள்வாய் ; என் உடல் உயிர் ஆதியவெலாம் நீயெடுத்துக்கொண்டு, உன் உடல் உயிர் ஆதியவெலாம் உவந்தெனக்கே யளிப்பாய், என் கண்மணியே! நடராசமணியே! எம் குலதெய்வமே! சிறுமியாகிய என்னைச் சோதனைக்குட்படுத்தல் உனது தடங்கருணைக் கழகல்ல ; ஐயனே! அப்பனே ! யான் மடமையேன் ; என்னையேன் இவ்வாறு துன்பக்கடலுழ் ஆழ்த்துகின்றாய் ? யான் கணவரை யிழந்து, தாய் தந்தையரை யிழந்து, உயிர்க்குயிரான சகோதரரையும் விட்டுத் தனியே பகைவனால் சிறையாக்கப்பட்டு நரகவேதனையை யனுபவிக்கின்றேன். என் செய்வது ?

இனி, யான் துயரப்பட்டுப் பயன் என் ? இச்சிறையினின்றும் யான் எவ்விதத்திலாவது தப்பிச் செல்லவேண்டும். தப்பியபின்னர், ஒன்று, தீக்குளிக்கவேண்டும்; இன்றேல், துறவியாகி விடவேண்டும். இக் கொடிய தேவகுப்தனிடம் சிறையிருப்பதால் என்னென்ன தீங்குகள் விளையுமோ ? ” என்று பலவாறு இராஜேஸ்வரி சிந்திக்கலானாள்.

ஒருநாள், இராஜேஸ்வரி ஒருவருமறியா வண்ணம் சாளரக் கம்பிகளை யறுத்து வெளிப்பட்டாள் ; வெளிப்பட்டுச் செல்கையில் அவளுடைய தோழியர் சிலரைச் சந்தித்தாள்; அவர்களுடனே அதிவேகமாக கன்னோசிநகரைக் கடந்துசென்றாள்; பகற்பொழுதில் எங்கேனும் மறைந்தும், இராப்பொழுதில் வழி நடந்தும்,சிலநாட்களில் விந்தியமலைச் சாரலையடைந்தாள். அதன் பின்னர்த் தன்னைப் பின்தொடர்ந்து வரு

வோர் இன்மையால் அவள் மெல்ல நடந்தாள். விந்த மலைக் காட்டிற்குள் நுழைந்து, தன் சேடியருடன் இராஜேஸ்வரி நடந்துசென்று, காட்டுமனிதர்களான 'சாபிராஸ்' என்றவர்களைச் சுடும் காட்டுவழியாகப் போய்க்கொண்டிருந்தாள். சிறிதுதூரம் சென்றபின் அவள் சாபிராஸ் வசிக்கும் கிராமமொன்றை யடைந்தாள்; ஒரு மேட்டின்மீது ஒரு சில குடிசைகள் ஒழுங்கின்றிக் கட்டப்பட்டிருந்தன. ஒரு குடிசையிலாயினும் சாளரங்கள் காணப்படவில்லை. அப் பயங்கரமான காட்டில், துட்டர்களான வேடர்கள் வாசம் செய்யும் இடத்தைக் கண்டவுடனே இராஜேஸ்வரியின் உடல் நடுங்கியது. அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்த வேடர்களின் வலையிற் சிக்குவதைக் காட்டிலும், வேறு எங்கேனும் தப்பிப்பிழைக்கலாம் என்று அரசமங்கை அவ்விடத்தினின்றும் தன் தோழியரோடு பின்னும் காட்டிற்குள் சென்றாள்.

ஓர் இடத்தில் ஆகாயமளாவும்படி புகை யுண்டாயது. அவ்விடத்தை நாடி இராஜேஸ்வரி நடந்தாள். புகையுண்டானதற்குக் காரணமாக விருந்தவர்கள் சில முனிவர்களே யாவர். அவர்கள் ஓமகுண்டத்தில் அக்கினியை வளர்த்து, மந்திரங்களை யுச்சரித்துக் கொண்டிருந்தனர். பின்னர் அம்முனிவர்கள் ஓர் ஆச்சிரமத்திற்குச் சென்றார்கள். இராஜேஸ்வரியும் தோழியரோடு அவர்களைப் பின்றொடர்ந்தாள். ஆச்சிரமமும் வெகு அழகாகக் காணப்பட்டது. அநேக சிறுகுட்டைகள் காணப்பட்டன. ஆச்சிரம மத்தியில் சடாமுடியோடு விளங்கிய மகான் ஒருவர் யோக

நிட்டையில் இருந்தார். முனிவர்கள் சென்று அம் மகானை வலம்வந்து வணங்கினர். (இராஜேஸ்வரியும் தன்னை மறந்து ஆனந்தமேலீட்டால், இருகைகளையும் கூப்பி, விழிநீர் வார,

"மாரனை வெல்லும் வீர! நின்னடி
தீநெறிக் கடும்பகை கடிந்தோய்! நின்னடி
பிறர்க்கற முயலும் பெரியோய்! நின்னடி
துறக்கம் வேண்டாத் தொல்லோய்! நின்னடி
பெண்பிறக் கொழிய விறந்தோய்! நின்னடி
கண்பிறர்க் களிக்குங் கண்ணோய்! நின்னடி
தீமொழிக் கடைத்த செவியோய்! நின்னடி
வாய்மொழி சிறந்த நாவோய்! நின்னடி
நரகர் துயர்பட நடப்போய்! நின்னடி
யுரகர் துயர மொழிப்போய்! நின்னடி
வணங்குத லல்லது வாழ்த்தலென் னாவிற்
கடங்காது."
—மணிமேகலை

என்று துதித்து மகானை வணங்கினள். அவர், தம் அருட் கண்களால் அவளைநோக்கி, "அம்மா! நீ யாவள்? நீ இங்குற்றதென்ன? உன் வரலாற்றைக் கூறுவாய்" என, இராஜேஸ்வரி தன் வரலாற்றைக் கூறினள்.) அதன்பின், பெரியார் அவளுக்கு உணவு அளித்து, "குழந்தாய்! இங்கிருந்துச் சிறிதுதூரம் சென்றுயாயின், புத்தமதக் கன்னிகைமார் வசிக்கும் சூழலைக் காண்பாய்; அவர்களோடு அளவளாவி உன் வாழ்நாட்களைக் கழித்து, மறுபிறப்பில் நின் கொழுநனைப் பெறுவாய். கவலையை ஒழிக" என்று ஆசிர்வதித்தனுப்பினர்.

இராஜேஸ்வரியும் தோழிமாரும் அப்பெரியார் அடிகளைத் தொழுது விடைபெற்று, அவண் நீங்கிச் சென்றனர். அவர்கள் சில நாட்கள் வழி நடந்த பின்னர் ஓர் இடத்தில் சில வேடர்களைக் கண்டார்கள். அவ்வேடர்களின் தலைவன் இராஜேஸ்வரியையும் தோழிப்பெண்களையும் கண்டவுடன், அவர்களிடம் ஓடி வந்தான். அவன் உயரமுள்ளவனாகவும் கருத்துப் பருத்த மேனியோடும் இருந்தான். அவன் அதிக தூரத்தில் மரியாதையாக நின்றுகொண்டு இராஜேஸ்வரியை நோக்கி, "அம்மணி! உங்களைக் கண்டதும் எனது ஆட்களைப்பின்னே விட்டு விட்டு உங்களிடம் ஓடிவந்தேன். நீங்கள் ஏதோ பெருந் துக்கத்தில் ஆழ்ந்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. உதவி எது வேண்டுமாயினும் யான் செய்யக் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன். நீங்கள் அரசகுமாரியாகக் காணப்படுகிறீர்கள். வேடர்களான எங்கட்கே தகுதியான இக் கொடிய காட்டில் நீங்கள்வர நேர்ந்ததென்ன? நீங்கள் யார்? உங்கள் பின்னே நிற்கும் பெண்மணிகள் யார்?" என்று வெகு வினயத்தோடு வினவினான்.

இராஜேஸ்வரி தன் வரலாற்றைத் தெளிவாக வேடர் தலைவனுக்குக் கூறினாள். வேடர் தலைவன் வருந்தி, "அம்மணி! இன்று யான் ஒரு சந்நியாசியைக் கண்டேன். அவரோடு யான் பேசிக்கொண்டிருக்கையில் அவர், (இராஜீயவர்த்தனர் உங்கள் பகைவனை தேவகுப்தன்மீது படையெடுத்துச் சென்று, அவனைத் தோற்கடித்து வென்றதாகவும்,

பின்னர் நரேந்திரகுப்தன் மாளிகைக்கு விருந்துண்ணச் சென்றதாகவும், அங்கு நரேந்திரனால் இராஜீயவர்த்தனர் கொலையுண்டதாகவும் கூறினார். உங்கள் பகையாளி உங்களைக் கண்டுபிடியா வண்ணம் நீங்கள் நடுகாட்டிற்குச் செல்வதே நல்லது. அம்மணி! இவ்வழியே செல்லுங்கள். காட்டின் நடுவிடத்தை யடையலாம். அங்கு ஒரு மனிதனாலும் உங்களைக் கண்டுபிடிக்க வியலாது'' என்றான்.

இராஜேஸ்வரி வேடர் தலைவனிடம் விடை பெற்றுத் துயரம் அதிகரித்தவளாய்ப் பின்னும் நடக்கலானாள்.

10. தங்கையைத் தேடப் புறப்படுதல்.

நரேந்திரகுப்த சசாங்காவால் கொல்லப்பட்ட இராஜீயவர்த்தனனுக்குப் பின்னர், அரசியலை ஏற்போர் யாவர் என்பது சிறிதுகாலம் தெரியாதிருந்தது. அச் சிறிதுகாலத்திற்குள் இராச்சியம் சீர்குலையும்போல இருந்தது. அவ்வமயம் அமைச்சர்கள் ஒன்றுகூடிப் 'பண்டி'யின் ஆலோசனையைக் கேட்டனர். பண்டி, "ஐயன்மீர்! இராஜீயவர்த்தனன் இறந்துபட்டதால், அவன் இளவலான ஹர்ஷவர்த்தனனை அரசனாக்குங்கள். அவனே மணிமுடி புனைந்து கொள்ளுதற்குரியன்" என்றான். உடனே, அமைச்சரும் குறுநில மன்னரும் ஹர்ஷனை யணுகித் தங்கள் விருப்பத்தைக் கூறினர்.

ஹர்ஷவர்த்தனன் எக் காரணத்தாலோ அரச உரிமையை ஏற்க முன்வரவில்லை. எல்லா நாடுகளையும் வென்று அதன் பின்னர், மணிமுடி புனைந்துகொள்ளலாம் என்பது அவன் எண்ணம்போலும்! அவன் பிரியப்படாதிருந்தும், நகரத்தார் வேண்டுகோளின் படி மணிமுடி புனைந்துகொள்ள இசைந்தான். அவன், தன் வழிபடு கடவுளின் ஆலோசனையைக் கேட்டதாகத் தெரிகிறது. அக் கடவுளும் அவனை அரசனாக விருக்கும்படி கூறி யாசீர்வதித்தது. அதன் பின்னர், கி. பி. 606-ல் ஹர்ஷன் இராச்சிய பாரத்தை வகிக்க இசைந்தான்.

பரசுராமன் அரசவர்க்கத்தினரை அடியோடு அழிக்க விரதம் பூண்டாற்போல ஹர்ஷன் கௌட

மன்னர்களை அடியோடு ஒழிக்க விரதம் கொண்டான். அவன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட சிற்றரசர்களை வர வழைத்தான். அவர்களும் ஒருவர்பின் ஒருவராக வந்து ஹர்ஷனது அடிகளில் முடிபட வணங்கினர். வணங்கி, "அரசிளஞ் சிங்கமே! யாமும் எமது போர்வீரரும் தங்கள் அடியால் இட்ட கட்டளையை முடியால் செய்யக் காத்துக்கொண் டிருக்கிறோம்" என்றனர். இவ்வாறு, சிற்றரசர் யாவரும் வாக் குரிமை செய்தபின்னர், ஹர்ஷவர்த்தனன் தன் பட் டத்து யானைமீதேறினான். சுப முகூர்த்தத்தில் தன் நாற்படையும் சூழச் சிற்றரசர்கள் பின்தொடர ஹர் ஷன் தான் வழிபடு கடவுளர்களான சிவபிரான், சூரியன், புத்தன் முதலியோரைத் தியானித்தவண் ணம் சென்றான். யானைகள் கூக்குரலிட்டு ஓடின. புரவிகள் கனைத்துக்கொண்டு ஓட்டமெடுத்தன. காலாட்கள் புதிய போரை விரும்பி ஒருவரோடு ஒரு வர் களிப்புறப் பேசிக்கொண்டு நடந்தனர்.

வழி நடந்த களைப்பால் ஹர்ஷன் தன் படை யோடு கங்கைக்கரையில் தங்கினான். அப்போது, காமரூபதேச 'பாஸ்கர வர்மன்' விட்ட அம்ச வேகன் என்போன் ஹர்ஷனைக்காண விரும்பினன். காவலாளிகள் அதனை ஹர்ஷனுக்கறிவித்தார்கள். ஹர்ஷன் அம்சவேகனை உள்ளேவரக் கட்டளையிட் டான். அம்சவேகன் ஹர்ஷன் முன்வந்து அவனு டைய உபய அடிகளை வணங்கி நின்றான். ஹர்ஷன் அவன் முதுகின்மேல் தன் கையை வைக்க, அம்சவேகன் மறுமுறை ஹர்ஷனை வணங்கினான்.

அப்போது ஹார்ஷன் அவனை நோக்கி, "அன்பனே! குமாரராஜர் சௌக்கியமா" என்றான். அம்சவேகன் வணக்கமாக, "அரசே! தாங்கள் அன்போடு விசாரிக்கையில், எம்மரசற்கு யாது குறையுளது? அவர் தங்கள் ஆசிர்வாதத்தால் சௌக்கியமாகவேயிருக்கிறார். தங்கள் வருகைக்கு அவரால் அளிக்கத்தக்கது அவருடைய அன்புமயமான வணக்கமேயன்றி, வேறு யாதுளது? அவ்வாறிருந்தபோதிலும், அவரது மூதாதைகளால் நெடுங்காலமாகப் பாதுகாக்கப்பட்டுவரும் வருணக்குடையைத் தங்கள் பொற்பாத கமலங்களண்டையில் காணிக்கையாக வைக்கச்சொன்னார். யான் தங்களிடம் கூற வேண்டுவது ஒன்றுண்டு. அதனைத் தனியே தங்களிடம் கூறவேண்டும் என்று எம்மரசர் கட்டளையிட்டுள்ளார்." என்று வணக்கத்தோடு கூறினான். அவன் பரிசாகக் கொடுத்த குடையானது வெகுவாய்ச் சித்திரிக்கப்பட்டிருந்தது. குடையேயன்றிப் பின்னும்பலவிதமான உயர்ந்த பரிசுகள் வந்திருந்தன. ஹார்ஷன் யாவற்றையும் அன்போடு பெற்றுக் கொண்டான்.

அன்று மாலை ஹார்ஷவர்த்தனன் தனித்திருக்கையில் அம்சவேகன் அவனை யணுகி "அரசரேறே! எம்மரசர் பாஸ்கரவர்மன் தங்களோடு நட்புக்கொள்ள விரும்புகின்றார். அந் நட்பு நீடித்தகாலம் இருக்க வேண்டுமாம். அதாவது, தனஞ்சயன் கண்ணனோடு சிநேகங்கொண்டு அவன் உயிர் நீங்கும்வரையினும்பிரியாதிருந்ததுபோல, தங்களோடுநட்புரிமை

கொள்ள ஆசிக்கின்ருர்'' என்ருன். ஹர்ஷன் அது கேட்டு உள்ளங்களித்தான். ''ஐயா! பாஸ்கரவர்மன் அன்பின் மயமாகக் காணப்படுகிருர். அத்தகைய உத்தமரோடு சிநேகங்கொள்ள யாருக்குத்தான்மனம் வாராது? அவரது நட்பை வெறுக்க யாரால் ஆகும்? அவரையும் அவரது நட்பையும் எப்போதும் யான் விரும்புகிறேன்; அவரைவிட்டுப் பிரியேன். அவரை முழுமனத்துடனும் சகோதர அன்போடும் தழுவிக் கொள்ள விரும்புவதாகக் கூறும்'' என்ருன். பிறகு ஹர்ஷன் பாஸ்கரவர்மனுக்குப் பல வெகுமதிகளைக் கொடுத்தனுப்பினுன்.

மறுநாள் பண்டியிடத்திலிருந்து ஹர்ஷனுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. அதில் பண்டி விரைவில் வந்து தன்னைக் காண்பதாக எழுதப்பட்டிருந்தது. பண்டியும் பெரும்படையுடன் மாளவதேயத்தினின்றும் வந்தான். அவன் இராஜீயவர்த்தனனேடு, தேவ குப்தனைத் தாக்கச் சென்றவன் அல்லவா? அவன் இராஜீயவர்த்தனன் இறந்த பின்னர்த் தனேசுவரத்தை நோக்கித் திரும்பினுன்; திரும்பி வருகையில், ஹர்ஷன் கங்கைக்கரையில் இருப்பதாகக் கேள்வியுற்ருன்; அதனுல், ஹர்ஷனைச் சென்று கண்டான். பண்டி ஹர்ஷனைக் கண்டதும், தன் குதிரையினின்றும் கீழிறங்கி, நிலத்தில் வீழ்ந்து ஹர்ஷனைப் பணிந்தான். பின்னர், இருவரும் ஒருவரையொருவர் மார்புறத் தழுவிக் 'கோ' வென்றலறிப் புலம்பினர். அவர்களின் துயரம் சற்றுத் தணிந்தபின்னர்ப் பண்டி, தான் போன செய்தியையும், இராஜீயவர்த்தனன் கொலை

யுண்ட வரலாற்றையும் ஹர்ஷனுக்கு விவரமாக எடுத்துக்கூறினன். முடிவில், ஹர்ஷன் இராஜேஸ்வரியைப் பற்றி வினவ, பண்டி, "அவள் சிறையினின்றும் தப்பி விந்தமலையைச் சார்ந்த காட்டிற்குள் ஒளித்துக்கொண்டதாகக் கேள்வியுற்றேன். சில ஆட்களை யனுப்பித் தேடச் செய்தேன். அவள் அகப்படவில்லை" என்றான். உடனே ஹர்ஷன் சகோதரியினிடத்தன்பு மேலிட்டவனாய், "அந்தோ! எங்குச் சென்றாள் என் ஆருயிர்தங்கை? அவளைக் கண்டு பிடிப்பதே எனது முதல் வேலையாக விருக்கட்டும். நீ, என் படையை அழைத்துச் சென்று கௌடதேயத் தரசனைப் பழிக்குப்பழி வாங்குவாய்" என்று கூறினான். மறுநாள் ஹர்ஷவர்த்தனன் தன் குதிரை மீதேறிச் சகோதரியைத் தேடப் புறப்பட்டான்.

11. சகோதரி அன்பு

விந்தமலைக் காட்டின் நடுவிடம் வெகு அழகாகவிருந்தது. அந் நடுவிடத்தில் பெருங்கட்டைகள் எரிந்துகொண்டிருந்தன. நெருப்புச்சுவாலை வானத்தையளாவி உயர்ந்தது. அருகேயிருந்த மரங்களும் நெருப்புப்பற்றி யெரிந்தன. அங்கு உண்டான புகை அக் காடு முழுவதையும் சூழ்ந்து கொண்டது. காட்டில் வாழ்ந்த விலங்குகள் புகையைக் கண்டு நாலாபக்கங்களிலும் ஓடத்தலைப் பட்டன. நெருப்பிற்குப் பின்புறம் சில பெண் மணிகள் நின்று கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் யார்? அவர்கள்தாம் இராஜேஸ்வரியும் அவளுடைய தோழிகளும். தான் பட்ட துன்பங்களை யெண்ணி யெண்ணி மெய் சோர்ந்தாள் இராஜேஸ்வரி. தான், இனி உயிர் பெற்றிருப்பதைவிட தீக்குளித்திறப்பதேமேல் என்று நிச்சயம் கொண்டவளாய், அவள் தீயை வளர்த்தனள். அவள் தோழிமார் எத்துணை எடுத்துக் கூறியும், அவள் கேட்கவில்லை. இங்கு இவ்விதம் இருக்க,

✓ ஹர்ஷவர்த்தனன் தங்கையைத் தேடிப் புறப் பட்டான் என்று, சென்ற அத்தியாயத்திற் கூறினோம் அல்லவா? அவன் நேராக விந்தமலைக் காட்டை யடைந்தான்; காட்டில் ஒரு வேடனைச் சந்தித்தான்; அவனைத் தன் தங்கையைப் பற்றி விசாரித்தான். வேடன் தனக்கு இராஜேஸ்வரியைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாதென்றும், காட்டினுள் சென்றால் அங்குள்ள

புத்த முனிவர்களிடமிருந்து ஏதேனும் அறியலா மென்றும் கூறினன். ஹர்ஷவர்த்தனன் உடனே தன் குதிரை மீதேறி, காட்டிற்குட் சென்றான்; நெடுந்தூரம் சென்றதும் பல புத்தமுனிவர்கள் வசிக்கும் ஆச்சிரமத்தைக் கண்டான். ஹர்ஷன், தன் குதிரையினின்றும் இறங்கி, அவர்களைப் பணிந்தான். தன் வரலாற்றைக் கூறித் தன் தங்கையை யவர்கள் பார்த்ததுண்டோ வென்று கேட்டான். அப்போது, ஒரு பௌத்த சந்நியாசி அங்கு ஓடோடியும் வந்தார். வந்து, தனது குருவை வணங்கி, "சுவாமி! ஒரு பெண்மணி யேதோ காரணத்தால் தீயில் விழ ஆயத்தமாயிருக்கின்றாள். அவளைச் சுற்றிலும் சில பெண்கள் கூடியிருக்கிறார்கள். அவள் ஓர் அரச குமாரியாகக் காணப்படுகிறாள்" என்றார். (அது கேட்ட ஹர்ஷன், "ஆ! அவள்தான் என் தங்கை; ஐய! என்னை அங்கு விரைவாக அழைத்துச் செல்லும், செல்லும்" என்று கூறித்துடித்தான். அக்கணமே இருவரும் புறப்பட்டனர்.)

"அம்மா! இராஜேஸ்வரி! உனது இளைய தமையனார் வருவார் என்று எங்களுக்குத் தோன்று கிறது. நீ சற்றுத்தாமதம் செய்தாயானல் நல்லது" என்று தோழியர் அழுதுகொண்டே கூறினர். அப்போது இராஜேஸ்வரி, "தோழிகாள்! இந்த நடு விடத்திற்கு ஒருவரும் வாரார். என் சகோதரர் என்னை எங்குக் கண்டு தேடுவார். அவர் நாட்டை விட்டு வருவாரோ? ஒருகாலும் வரமாட்டார். என்னை என் தடைசெய்கிறீர்கள்? புருடனைப் பிரிந்த

பூவை இவ்வுலகில் இருந்து பயன் என்ன? என்னை வற்புறுத்தாதீர்கள்'' என்று கூறிக்கொண்டே, இரண்டுமுறை தீயை வலம் வந்தாள்; மூன்றும் முறை சுற்றி வந்து அக்கினியில் விழப் போனாள். அவ்வமயம், "இராஜேஸ்வரி" என்று அழைத்துக் கொண்டே ஹர்ஷவர்த்தனன் ஓடிவந்தான். கூவிக் கொண்டு வருவது யார் என்று எண்ணி, தீக்குளிக்க ஆயத்தமாயிருந்த இராஜேஸ்வரி சத்தம் வந்த திக்கை நோக்கினாள். தன் சகோதரன்-ஆருயிர்ச் சகோதரன்--நாட்டையும் சுகத்தையும் ஒழித்துத் தன்னைத் தேடி வந்த சகோதரன் ஹர்ஷவர்த்தனைக் கண்டாள். வர மாட்டான் என்று எண்ணிய சகோதரன் வந்ததைக் கண்டதும் அவள்,

'இழந்தமணி புற்றரவெ திர்ந்ததெனை லானள்
பழந்தனமி ழந்தனப டைத்தவரை யொத்தாள்
குழந்தையை யுயிர்த்தமல டிக்குவமை கொண்டாள்
உழந்துவிழி பெற்றதொ ருயிர்ப்பொறையு மொத்தாள்.'

—கம்பராமாயணம்

அவள், "அண்ணா! அப்பா! அம்மா! நாதா!" என்று அலறிக்கொண்டே ஹர்ஷனைத் தழுவிக் கொண்டு மூர்ச்சையானாள்; பின்னர், மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்தாள். ஹர்ஷன் அவளை மெல்ல அழைத்துச் சென்று புத்தமுனிவரது ஆச்சிரமத்தை யடைந்தான். புத்தமுனிவர் சகோதரனையும் சகோதரியையும் முகமன் கூறி வரவேற்றார். இருவரும் நீராடி, ஆச்சிரமத்தை யடைந்து முனிவரால்

அளிக்கப்பட்ட உணவை யுண்டு பசியாறினர். பின்னர், ஹர்ஷன் தவசியாருடன் உரையாடிக் கொண்டிருந் தான். அவ்வமயம் இராஜேஸ்வரியின் அந்தரங்கத் தோழி ஹர்ஷனை யணுகி, "ஐய! நும் தங்கை பிக்ஷுணியாக விரும்புகின்றாள்" என்றாள்.

இச் சொற்களைச் செவியுற்ற ஹர்ஷன் பெரிதும் கலக்கமெய்தி, தன் தங்கையைத் தவசியின் முன்னர் வரச் செய்தான். அவன் தங்கையைநோக்கி, "சகோ தரியே! இது என்னவேடம்? இதன் அர்த்தமென்ன?" என்றான். அவள் "அண்ணா! நான் என் கணவனோடு சேர விரும்பி எரியில் விழச்சென்றேன். அதனை நீர் தடுத்து அழைத்துக்கொண்டுவந்தீர். எனக்கு என்ன சுகம் இவ்வுலகில் இருக்கிறது? யான் தவவிரதம் பூண்டு பிக்ஷுணியாக என் வாணாட்களைக் கழிக்க விரும்புகிறேன்" என்று விடைபகர்ந்தாள். ஹர்ஷன் தங்கையை யன்போடு நோக்கி, "அம்மா! தங்காய்! நமது அண்ணா இராஜீயவர்த்தனர் உலகபோகங்களைத் துறந்து தவசியாக விரும்பினார். அவர் விரும்பிய அக்கணமே போர்மேற் செல்ல நேர்ந்தது; சென்ற விடத்தில் கொலையுண்டார்; வீரர்கள் அனுபவிக்கும் வீரசுவர்க்கத்தை யடைந்தார். நீயோ சிறுமி; உலக அனுபவம் அற்றவள். நீ என்னுடன் சிறிது காலம் துணையாக இருக்கவேண்டும். நான் இவ்வுலக முழு வதையும் வென்று ஒரு குடைக்கீழ் ஆள்வதாகச் சப தம் செய்துள்ளேன். பெற்றோரையும், தமயனாரை யும் இழந்து வருந்தும் என்னை நீயும் விட்டகன்றால் எனக்கு ஆறுதல் சொல்லித் தேற்றுவார் யாருளர்?"

என்று கூறினன். ஆனால், இராஜேஸ்வரியோ "கணவனை யிழந்த கைம்பெண்களுக்கு இவ்வுலகிற் சுகமேது?" என்று முடிவாகக்கூறித் தனது எண்ணத்திற்கு மாறு கூறுதிருக்கும்படி தனது தமையனை வேண்டினள்.)

இவர்களின் சம்பாஷணையைக் கவனித்து வந்த முனிவர், இருவரையும் நோக்கி மெதுவாக இனிய குரலில், "துயரம் என்பது உயிரை வருத்தும் பேய் என்னலாம். அது ஒரு காலத்திலும் இறந்துபடாத நெருப்புச் சுவாலை. முற்றும் உணர்ந்து முற்றும் துறந்த மூதறிஞராலும், அதனைப் போக்க முடியாது. இவ்வுலகில் இறப்பு பிறப்பு என்ற இரு உருவைகளும் மாறிமாறி வருகின்றன. அவை நிற்கப் போவதில்லை. சீதோஷ்ணத்தையும் சுகதுக்கங்களையும் அளிக்கிற பிரகிருதியின் சந்திப்புக்கள் தோன்றி மறைகின்றன. அவை சாசுவத மற்றவை. அவைகளை நாம் தைரியமாகச் சகித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

'இளமையு நில்லா; யாக்கையு நில்லா;
வளவிய வான்பெருஞ் செல்வமு நில்லா;
புத்தே ளுலகம் புதல்வருந் தாரார்;
மிக்க வறமே விழுத்துணை யாவது.'

—மணிமேகலை

தேகிஎவ்விதம் இவ்வுடலில் குழந்தைப் பருவம், வாலப்பருவம், வார்த்திகப்பருவம் இவைகளை யனுபவிக்கின்றானோ, அவ்விதமே மற்றொரு உடலினும் புகுகின்றான். தைரியசாலிகள் இவ்விஷயத்தில்

துக்கப்படுவதில்லை. ஆன்மா என்றும் அழியாதது. அது இறப்பது மில்லை; பிறப்பதுமில்லை; ஒரு சமயம் இருந்து மறுசமயம் இல்லாமற் போவதுமில்லை. பிறப்பற்றதும் நாசமற்றதும் சாசுவதமானதுமான ஆன்மா, உடல் அழிந்தாலும் தான் அழிவதில்லை. மனிதன் ஜீரணமாய்ப்போன உடைகளை எறிந்து விட்டுப் புது உடைகளை எடுத்துக்கொள்வது போலத் தேகியும் ஜீரணமாய்ப்போன சரீரங்களை எறிந்துவிட்டுப் புதிதான வேறு உடல்களிற் புகுகின்றான்.

அம்மா! இராஜேஸ்வரி! உனது மென்மையான மனத்தை வீணாகத் துன்புறுத்திக் கொள்ள வேண்டா. உனது தமையனார் ஹர்ஷவர்த்தனர் இப்போது உனக்குத் தந்தையைப் போலும், குருவைப் போலும் உள்ளார். அவர் வார்த்தையைக்கேட்டு அதன்படி நடத்தல் உனது முதற்கடமையாகும். இறந்தவரைக் குறித்து வருந்துவதாற் பயன் என்? ஆனால் அறத்தைக் கைப்பிடித்து உனது காலத்தை நன்னெறியிற் கழிக்க நீ கொண்டிருக்கும் உன் மன உறுதியை மெச்சுகின்றேன்" என்று பரிவுடன் கூறினார். இம் மொழிகளைக் கேட்ட இராஜேஸ்வரி பெரியாரைப் பணிந்து, "சுவாமி! தங்களுடைய அறமொழிகளே மானுட வாழ்க்கையின் நிலையற்ற தன்மையை நன்கு விளக்குகின்றன. தயை கூர்ந்து தாங்கள் அடியாளுக்குப் பௌத்த தருமத்தைப் போதித்து யான் நற்கதி பெறும்படியருளல் வேண்டும்" என்று வேண்டினள். (தன் சகோதரியின் மனப்பான்மையை யறிந்த ஹர்ஷனும் யாது

செய்வ தெனத்தோன்ருது, புத்தமுனிவரை நோக்கி, "பெரியீர்! யான் படையெடுத்துச் சென்று, அரச நீதியைக் கடந்து நடக்கும் அரசர்களை வென்று, காலருத்திர மூர்த்தியைப் போல அவர்களை யழித்து வரச் சபதம் செய்துள்ளேன். யான் சென்ற சில மாதங்களாகத் தர்மத்தைப் பற்றிய விஷயங்களை யடியோடு மறந்து விட்டேன். தேவரீர் சில நாட்கள் என்னுடைய இராஜ்யத்தில் வந்திருந்து எங்களுக்கு அறத்தைப் பற்றி உபதேசிக்க வேண்டுகின்றேன்" என்ருன். அதற்கு முனிவர் முகமலர்ச்சியோடு உடன்பட்டார்) பின்னர், (ஹர்ஷன் சகோதரியோடும் தோழியரோடும் முனிவர் இருக்கையை விட்டுப் புறப்பட்டு நாட்டை நோக்கிச் சென்ருன்.

ஹர்ஷவர்த்தனனும் இராஜேஸ்வரியும் நகரை நோக்கி வருவதைக் கேள்வியுற்ற தனேசுவரமக்கள், நகரை யலங்கரித்தனர். மக்கள் யாவரும் மகிழ்ச்சி யடைந்தார்கள். முரசங்கள் அதிர்ந்தன. அந்தணர் வேதமோதினர். எங்கும் மங்கல வாழ்த்துக்கள் பாடப் பட்டன. மக்கள் பல் வகைத் தோரணங்களைத் தெருக்களில் கட்டினர்கள். அரசனும் அவனது தங்கையும் நகருள் நுழைந்தனர். அமைச்சர்கள் தொழுது போற்றி வரவேற்றனர். அரண்மனைப் புரோகிதன் திருநீற்றை மந்திரங்களோதி அரண்மனைச் சுவர்களில் தெளித்தான். குடிகள் "ஹர்ஷவர்த்தனன் நீடூழி வாழ்க; எம்வேந்தர் வேந்தன் மணிமுடி புனைந்து நீடூழி வாழ்க; அவனது வெற்றியும் வாழ்வும் பெருகுக" என்று வாழ்த்தி மகிழ்ந்தனர்.

12. போர்ச் செய்திகள்

ஹர்ஷன், தங்கையை மீட்ட பின்னர், வட இந்தியாவைத் தன் ஆட்சிக்குள் கொண்டுவர வேண்டுமென்று விரும்பினான். அதற்காக, அவன் பல அரசர்களோடு போர்புரிய வேண்டி யிருந்தது. அதன் பொருட்டு அவன் ஒருபடையைத் தயாரித்தான். போருக்குப் புறப்படுமுன் அவனிடம் 5,000 யானை வீரர்களும் 20,000 குதிரை வீரர்களும் 50,000 காலாட்களும் அடங்கிய பெரும்படை இருந்தது.

ஹர்ஷன் முதன்முதலில் பாஞ்சாலம், கன்னோசி, வங்காளம், மிதிலை, ஒரிஸ்ஸா, என்ற ஐந்து நாடுகளையும் வென்றான். அந் நாடுகளின் மன்னர்கள் ஹர்ஷனுக்குக் கீழ்ப்படிந்தனர். அவர்கள் தங்கள் சேனைகளையும் தளகர்த்தர்களையும் ஹர்ஷனுக்கு உதவியாக அனுப்பினார்கள். ஹர்ஷன் பெரும்பாலும் வட இந்தியா முழுவதையும் தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தினான். அப்போது அவனிடம் 60,000 கரிவீரரும், 100,000 பரி வீரரும் அடங்கிய படை ஏற்பட்டது.

ஹர்ஷன் படையெடுத்த காலத்தில் 'வாலபி' என்ற நாட்டை 'துருவசேனன்' என்ற மன்னன் ஆண்டுவந்தான். அவன் தன் அதிகாரத்திற்கு உட்படான் என்பதை யறிந்ததும் ஹர்ஷன் அவன்மீது போருக்குச் சென்றான். போர் கடுமையாக நடக்கும் என்பதை யுணர்ந்தான் துருவசேனன். மகா

வீரனை ஹர்ஷவர்த்தனனுக்கு முன் நின்று வெல்வது தன்னாற்கூடிய காரியம் அல்லவென்று அவன் எண்ணினான். முடிவாக அவன், ஹர்ஷனிடம் போர் புரியாமல் ஓடிவிடுவதே சிறந்தது என்று நிச்சயித்தான். தான் நிச்சயித்தபடியே துருவசேனன் 'பரோச்' (Bhoroch) நாட்டை நோக்கி ஓடினான்; ஓடி, பரோச் நாட்டரசனிடம் சரண்புகுந்தான். ஹர்ஷன், வாலபிநாட்டை யடைந்ததும், அரசன் நாட்டைவிட் டோடியதை உணர்ந்தான். 'பரோச்' நாட்டரசன் சாளுக்கிய குலதிலகனான 'இரண்டாம் புலிகேசி' என்பானது நண்பன். அவனது உதவியைக் கொண்டு ஹர்ஷனை எதிர்க்கலாம் என்பது துருவசேனன் எண்ணம்போலும்! பின்னர், எவ்வாறோ துருவசேனன் ஹர்ஷனுடன் சமாதானம் செய்துகொண்டான். ஹர்ஷன் தன் மகளை அவனுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்தான். ஆகவே, துருவசேனன் ஹர்ஷனது மருமகனாகி விட்டான். வடநாடு முழுவதையும் கைப்பற்றியபின்னர் ஹர்ஷன் கி. பி. 612ல் மணிமுடி புனைந்தான்.

ஹர்ஷன் ஆரியாவர்த்தம் முழுவதையும் தனது ஆட்சிக் குட்படுத்தியதோடு திருப்தி யடையாமல் தென்னாட்டையுங் கைப்பற்ற விருப்பங்கொண்டான். அதனால், ஹர்ஷன் மகத்தான பெரும்படை யொன்றுடன் புறப்பட்டு, கி.பி. 620 ல் தக்கணத்தின்மேல் போருக் கெழுந்தான்.

அதுகாலை, தக்கணம்முழுவதையும் தனிக்குடையில் அரசாண்டுகொண்டிருந்தவன் 'இரண்டாம் புலி

கேசி' என்னும் சாளுக்கியமன்னன். அவன், ஹர்ஷன் வடநாட்டில் பெரும் சக்கிரவர்த்தியாக விளங்கியதுபோலத் தக்கணத்தில் விளங்கினான். அத்தகைய மன்னவன் ஹர்ஷனுக்கு இடங்கொடுப்பனோ?

ஹர்ஷன் தக்கணத்தைநோக்கிப் படையெடுத்தபோது, புலிகேசி கிழக்கு நாடுகளைக் கைப்பற்றச் சென்றிருந்தான். ஹர்ஷன் தக்கணத்தை நோக்கி வரும் செய்தி யறிந்ததும், அவன் தன் பெரும்படையுடன் வடக்கே வந்து சேர்ந்தான். அவன் தபதி நதிக்கும் நர்மதைக்கும் இடையில் தன் சேனைகளை நிறுத்திப் பெரும்படையோடு வரும் வடநாட் டரசனைப் புறங்காட்டி யோடச்செய்யத் தயாராக விருந்தான்.

ஹர்ஷ வர்த்தனன் புலிகேசியை நன்றாய் அறிந்திருந்தான். புலிகேசி தென் இந்தியாவில் அரசர்க்கரசனாக விளங்குவதை அவன் அறியாதவன் அல்லன். என்றாலும், தான் மிகுந்த படையைப் பெற்றிருந்தமையாலும், தென்நாட்டைப் பற்றிய முழு விவரமும் அறியாதிருந்ததாலும் அவன் புலிகேசியின் மீது படையெடுக்கலானான்.

ஹர்ஷன் தன் பெரும் படையொடு வந்து நர்மதைநதிக் கரையை அண்மினான். அவன் வருவதையுணர்ந்த புலிகேசி, தன் படையை உற்சாகப்படுத்தி அணிவகுத்துப் போருக்குத் தயாரரக விருந்தான். தென்னாட்டு வீரர்கள் புலிகேசியிடம் உண்மையாக நடந்து கொண்டார்கள். அவர்களுக்குத் தங்கள் அரசன் மீது அதிக அன்பு இருந்தது. மேலும்,

புலிகேசி எதற்கும் அஞ்சா வீரனாதலால், அவன் முகத்தைக் கண்டமாத்திரத்தில் வீரர்களுக்கு ஒருவித களிப்பும் உற்சாகமும் ஏற்படுவது வழக்கம். புலிகேசியின் ஆட்சிக்குட்பட்ட சிற்றரசர் பலர் அவனுக்கு உதவி புரிய வந்திருந்தனர். எனவே, புலிகேசி ஹர்ஷனுக்கு அஞ்ச இடம் இல்லை. சுபாவத்திலேயே அஞ்சா நெஞ்சினனான புலிகேசி, படைவலியும் துணையரசர் வலியும் பெற்றவுடன் உள்ள மகிழ்வோடு போர் செய்யத்தயாராக விருந்தான். சுத்தவீரன் மற்றோர் சுத்தவீரனோடு போர் செய்ய விரும்புவானன்றோ? சுத்தவீரனை வென்றால் அன்றோ சுத்த வீரனுக்குப் பெருமையுண்டாகும்? அதனால், புலிகேசி அஞ்சாது ஹர்ஷனோடு போர்புரிய விரும்பியதில் வியப்பில்லை.

ஹர்ஷவர்த்தனன் தன் படையை நடத்திக் கொண்டு நர்மதைநதிக்கரையை யடைந்து அதைக் கடக்கமுயன்றான். தன்னைக் கண்டதும் புலிகேசி ஓடிப்போய் விடுவான்; அல்லது சமாதானஞ் செய்து கொள்வான் என்று அவன் கருதியிருந்தான். ஆனால், அவன் எண்ணியவற்றிற்கு மாறாக, புலிகேசியின் படை படைகளோடு கலித்தெழுந்தது. புலிகேசி சாமான்ய வீரன் அல்லன் என்று ஹர்ஷன் புத்திக்குப் புலப்பட்டது. புலப்பட்டும் என் செய்வது? வடநாட்டதிபன் தென்னாட்டதிபனுடன் சமாதானமாகப் போவதா? அவ்வாறு செய்ய அவன் விரும்பவில்லை. வெற்றியோ அல்லது தோல்வியோ அடையவேண்டும் என்று அவன் விரும்பினான். அவன், உடனே தன் சேனைக்குப் போர்செய்ய உத்தரவிட்டான்.

இருதிறத்தார்க்கும் போர் மூண்டது. கரியொடு கரி தாக்கியது, பரியொடு பரி தாக்கியது. காலாளுடன் காலாள் தாக்கினன். தலைவனோடு தலைவன் தாக்கினன். படை எடும் எடும் என்ற ஓசையும், படை விடும் விடும் என்ற ஓசையும், இருதிறத்தும் கடலோசையைப் போன்றன. விற்களின் நாண்களைத் தெறிக்கின்ற ஓசை, திசைமுகம் வெடித்தாற் போன்றிருந்தது. இருசேனைகளும் ஒன்றை யொன்று தாக்கின. கரியொடு கரிமலைவது மலையொடு மலை பொருதாற்போன்றிருந்தது. பரியொடு பரிபொருதது அலையொடு அலை மோதியது போல இருந்தது. புலி புலியோடெதிர்த்ததுபோலப் படை வீரர் படை வீரரோடு எதிர்த்தனர். தலைவர்கள் தலைவர்களோடு எதிர்த்தது அரியும் அரியும் அடர்த்தாற் போன்றிருந்தது. போர் கடுமையாக நடந்தது. குருதியாறு பெருகியது. அவ்வாற்றில் சிற்றரசர்களுடைய சந்திர வட்டக் குடைகள் நுரைகள் போன்று மிதந்தன. அறுபட்ட கரிகளின் உடல்கள் இருபுறமும் அடுக்கியிருந்த காட்சி, இரத்த யாற்றின் இருகரைபோல இருந்தது. வீரர்கள் ஈட்டிகளை ஒருவர்மீதொருவர் எறிந்துகொண்டனர்.

இங்ஙனமாக இருதிறப்படைகளும் இளைக்காமல் சமர் செய்யும்போது, கடுகெனவே களப்போரினை முடித்துக்கொள்ள விரும்பி, புலிகேசி தன் யானைமீதமர்ந்து சென்றனன். அவன் படையும் முந்தச் சென்றது. அவ்வளவில் ஹர்ஷனுடைய மதயானைகள் துணிக்கப்பட்டன; பரிகள் உடல் வேறு தலை

வேளுக வெட்டுண்டு வீழ்ந்தன. ஹர்ஷனது படை நிலை கலங்கியது. ஹர்ஷன் மனம் கலங்கினன். அவன் சிதறிய சேனைகளை ஒன்று சேர்த்து மீண்டும் போர் புரிந்தான். அவ்வாறு செய்தும் பயன் இல்லை. அவனது படை புலிகேசியினுல் முற்றிலும் முறியடிக்கப்பட்டது. ஹர்ஷன் எஞ்சிய சேனையோடு வட நாட்டை நோக்கி ஓடினன். இப் போர் ஒன்றிலேயே வீர ஹர்ஷன் தோல்வியுற்ருன்.

இந்தப் போருக்குப் பின்னர், ஹர்ஷன் அமைதியோடு தான் வென்ற நாட்டை ஒழுங்குபடுத்தியாண்டுவந்தான். ஆனல், கடைசியாக, கி. பி. 643-ல் ‘கஞ்சம்’ ஜில்லாவை எதிர்த்து, அதனைத்தன் ஆட்சிக்குட்படுத்தியதாகத் தெரிகிறது.

13. ஹர்ஷனும் புத்தமதமும்

ஹர்ஷன் நாடுகளைக் கைப்பற்றியானதும், அரியாசனத்தில் அமர்ந்து அமைதியாக அரசாளத் தொடங்கினான். கலிங்கதேயத்தின் மீது படையெடுத்து வெற்றிபெற்ற பின்னர் அசோகமன்னன் புத்தமதத்திற் சேர்ந்து, தவச் சிரேட்டனாய் விளங்கியவாறு ஹர்ஷனும் புத்தமதக் கொள்கைகளைப் பின்பற்றினன். அக் கொள்கைகள் யாவராலும் கையாளத் தக்கன என்பதை நன்றாக உணர்ந்த பின்னர் அவன் தன் குடிகளுக்கு அவற்றைப் போதித்தான். புத்தமதத்தில் ஈடுபட்ட தவசிரேட்டன் ஒருவன் இருக்கவேண்டிய முறைப்படி அரசன் இருந்துவந்தான்; மிருகவதையை யொழித்தான்; தன் குடிகள் மனத்தில் 'புத்தமதக் கொள்கைகள்' என்ற மரத்தை வேரூன்றச் செய்தான். இரவும் பகலும் அதே வேலையாக மன்னன் இருந்தான்; மக்கள் உண்ணத்தக்க மாமிச உணவை அடியோடு ஒழிக்கப் பாடுபட்டான். ஒருவன் தன் மரணத்தறுவாயிலும் மாமிசத்தைப் புசிக்கக்கூடாதென்பது ஹர்ஷனின் உறுதியான கட்டளை; அதனை மீறி எவரேனும் உண்பாராயின் அவர் அக்கணமே கொலை செய்யப்படுவர் என்றும் விதித்தான்.

அசோக மன்னன் ஏற்படுத்தி யிருந்ததுபோல, நாடெங்கும் வழிப்போக்கர்களுக்கும் ஏழைகட்கும், நோயாளிகட்கும் தங்கத்தக்க இடங்கள் உணவளிக்கும் இடங்கள் முதலானவற்றை ஹர்ஷன் நிருமித்

தான். பட்டணங்களிலும் கிராமங்களிலும் தர்ம சத்திரங்களும், அறச்சாலைகளும், வைத்தியசாலைகளும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. ஹிந்துமதக் கோயில்களும் புத்தமதக் கோயில்களும் புதுப்பிக்கப்பட்டன. மக்கள் தங்கள் தங்கள் மதத்தைப் பின்பற்றலாம், தங்கள் தங்கள் கடவுளைப் போற்றலாம் என்பன ஹர்ஷனது கொள்கைகள். அளவிறந்த புத்தமத மடங்கள் நாடெங்கும் கட்டப்பட்டன. புத்தமத குருக்கள் ஒவ்வொரு மடத்திலும் இருந்து, அறத்தைப் போதித்து வந்தார்கள். ஆயிரக்கணக்கான ஸ்தம்பங்கள் நாடு முழுவதும் நாட்டப்பெற்றன. அவற்றில் புத்தமதக் கொள்கைகள் செதுக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு ஸ்தம்பமும் நூறு அடி உயரமுள்ளது. இத்தகைய ஸ்தம்பங்கள்பல கங்காநதிக்கரையோரத்தில் நாட்டப்பட்டன. அவை இக்காலத்தில் காண முடியா. ஏனெனில், அவை பெரும்பாலும் மூங்கில் மரத்தாலும், பிற மர வகைகளாலுமே செய்யப்பட்டவை. அதனால் அவை அழிந் தொழிந்தன.

அக்காலத்தில் வடஇந்தியாவில் அரசு செலுத்திய மன்னர்கள் பின்பற்றிய கொள்கைகளும் மதங்களும் பலதிறப்பட்டன. ஹர்ஷ மன்னவனுக்கு முன்னிருந்தோர்களில் ஒவ்வொருவன் ஒவ்வொரு மதத்தைப் பின்பற்றியிருந்தான். அவர்களில் 'புஷ்யபூதி' (Pushya bhuti) என்பவன் ஒருவன். அவன் சிவபக்தன்; சைவசமயத்தைச் சேர்ந்தவன். பிற தெய்வங்களையும் பிறமதங்களையும் அவன் வெறுத்த

வன். ஹர்ஷவர்த்தனனின் தந்தையான பிரபாகர வர்த்தனன் சூரியனை வழிபட்டுவந்தான். அவன் ஒவ்வொருநாளும் சூரியநமஸ்காரம் செய்தபின்னரே உண்பவன். இராஜ்யவர்த்தனனும் இராஜேஸ்வரியும் பௌத்தமதத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். அம் மதத்திலே தான் அவர்களுக்கு நம்பிக்கையுண்டு. ஆனால் ஹர்ஷனே சிவனையும், சூரியனையும் புத்ததேவனையும் வழிபட்டுவந்தான்; இம்மூன்று தெய்வங்கட்கும் பல ஆலயங்களைக் கட்டினான். என்றாலும், ஹர்ஷனது இறுதிக்காலம் அவனைப் புத்தமதக் கொள்கைகளிலேயே இழுத்துச் சென்றது. சிறந்த புத்த ஞானியாக அவன் விளங்கினான்.

புத்தமதம் அசோகன் காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கியது போல ஹர்ஷனுடைய ஆட்சியில் இராவிடினும், அதன் மகத்தான பெருமை குன்றுதிருந்தது. அத்துடன் ஹர்ஷன் தனது விடாமுயற்சியால் அம்மதத்தைப் பரவச்செய்தான். அதனால் அம் மதக்கொள்கைகள் மக்கள் மனத்தில் வேரூன்றிவிட்டன. பெரும்பாலான மக்கள் அம் மதத்திற் சேர்ந்தனர். புத்தமதத்தையேனும் ஹிந்துமதத்தையேனும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்த மக்களைத் தன்வசப்படுத்தும் வன்மை ஒருகாலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய ஜைனமதத்திற்கு இல்லை. ஹர்ஷன்காலத்தில், ஆடவன் தான் விரும்பிய கடவுளை வழிபடலாம்; பெண் தான் விரும்பிய கடவுளைத் தொழுதுவரலாம் என்ற நியதி இருந்தது. இவ்வாறு வடநாட்டில் ஹர்ஷன் ஆட்சியில் பலதிறப்பட்ட மதங்

கள், கொள்கைகள் இருந்தாலும் மக்கள் அமைதி யோடும் சுகத்தோடும் அன்போடும் வாழ்ந்து வந் தார்கள்.

ஏறக்குறைய கி. பி. 600-ல் புத்தமதம் உயர் வுற்று எங்கும் பரவுவதைக் கண்டதும், 'நரேந்திர குப்த சசாங்கா' என்னும் அரசன் அம்மதத்தை வேரறுக்க விரும்பினான். அவன் யார் என்று நீங் கள் அறிவீர்களா? அவனே இராஜீயவர்த்தனனை நயமாகத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்து, நடு நிசியில் கொலை புரிந்த பாதகன். அவன் சைவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவனா யிருந்தமையால் புத்த மதத்தைத் தொலைக்கத் தலைப்பட்டான்; கயாவில் இருந்த போதிமரத்தை வேரோடு களைந்து எரித்து விட்டான்; பாடலீபுரத்தில் இருந்த புத்தகொள்கை கள் அடங்கிய கற்றூணைத் தகர்த்துவிட்டான்; புத்த மடங்களையும் அறப்பள்ளிகளையும் நாசப்படுத்தினான்; சந்நியாசிகளைத் துன்புறுத்தினான். அவன் செய்த கொடுஞ்செயல்கள் 'ஹுவான்சுவாங்' என்ற சீன யாத்திரிகன் எழுதிய விஷயங்களில் இருந்து நன்கு விளங்குகின்றன. இத்தகைய கெடுதிகள் ஹர்ஷ வர்த்தனன் காலத்தில் இல்லாததை முன்னிட்டு நாம் மகிழ வேண்டியவர்களா யிருக்கிறோம்.

ஹர்ஷன் கல்விகற்ற பெரியோர்கள் பலரைத் தன் அவையில் வைத்திருந்தான்; அவர்கள் பேசும் அரிய விஷயங்களைக் கேட்டு ஆனந்திப்பான். சந்நி யாசிகள் பலர் தாம் தாம் கண்டறிந்த மத உண்மை களைப் பேசுவார்கள். அவற்றை அன்போடும் உருக்

கத்தோடும் ஹர்ஷன் கேட்பான். அவன் அருகில் அவனது விதவை சகோதரி இராஜேஸ்வரியும் வீற்றிருந்து அரிய சொற்பொழிவுகளைக் கேட்பது வழக்கம். சீனயாத்திரிகனான ஹ்வான்சுவாங் அவையில் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவைக்கேட்டு இராஜேஸ்வரி மகிழ்வள். பெண்கள் சகல உரிமைகளும் பெற்று வாழவேண்டும் என்பது ஹர்ஷனது தீவிரமான கொள்கையாகும். அவன், அரச காரியங்களையும் அவளுடன் கலந்து ஆலோசித்த பின்னரே செய்வானென்றும் கூறப்படுகிறது.

ஹ்வான்சுவாங் ஹர்ஷவர்த்தனனுடன் வாழ்ந்து வருகையில், பிற மதத்தாரும் அவையில் மத விஷயங்களைப்பற்றித் தர்க்கிப்பது வழக்கம். அவ்வாறு, தர்க்கம் நிகழும் காலையில், தத்தம் மதம் சிறந்ததென்று ஒவ்வொருவரும் பேசுவது இயற்கையே. நாளடைவில் ஹ்வான்சுவாங்கின்மீது பிற மதத்தலைவர் வெறுப்பைக்கொண்டனர்; அவனைக் கொல்லவும் தீர்மானித்தனர். இச்செய்தி ஹர்ஷனுக்கு எட்டியது. உடனே அவன், நாடெங்கும் விளம்பரம் ஒன்றைப் போக்கினன். அதாவது, "யாவரேனும் ஹ்வான்சுவாங் என்னும் பெரியாரைத் தொட்டாலும் துன்புறுத்தினாலும், அவர் உடனே கொல்லப்படுவார். அவருக்கு விரோதமாகவேனும், எதிர்த்தேனும் எவனாவது பேசுவானாயின், அவனது நா உடனே அறுக்கப்படும். ஆனால், அவரை விருப்புடன் வரவேற்போரும், அவரது செம்மொழிகளைக் கேட்போரும் எனது அன்பிற்

குப் பாத்திரராவார்கள்'' என்பது. இவ் விளம்பரம் வெளிவந்த பின்னர், சீனயாத்திரிகனைத் தொடுவோரும் துன்புறுத்த நினைப்போரும் இல்லாதொழிந்தனர். அந்தப் பெரியோன் நாடெங்கும் சுயேச்சையாகச் சுற்றிப் பிரசாரம் செய்யலாயினன்.

ஹூவான்சுவாங்கைக் கண்டு, அவனது அரிய விஷயங்களைக் கேட்டது முதல், குடிகளும் சிற்றரசரும் அவனது அரிய சொற்பொழிவைக் கேட்க வேண்டும் என்று ஹர்ஷன் விரும்பினான். தான் விரும்பியபடியே ஹர்ஷன் தன் தலைநகரான கன்னோசியில் பெருங்கூட்டமொன்றைக் கூட்டுவித்தான். இருபது சிற்றரசர்களும், நாலாயிரம் புத்த குருக்களும், மூவாயிரம் சமணர்களும், வைதீகப் பார்ப்பனரும் அக்கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தனர்.

கூட்டம் கூடியவிடம் பெரிய சமவெளி. அதன் நடுவில் நூறு அடி உயரமுள்ள தூண் ஒன்றன்மேல் தங்கத்தாற் செய்த புத்த விக்கிரகம் ஒன்று வைக்கப் பட்டிருந்தது. அவ் விக்கிரகத்தைப்போன்ற சிறிய விக்கிரகமும் ஒன்று அங்கு நடந்த விழாவில் ஒவ்வொரு நாளும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தது. இருபது அரசர்களும் முந்நூறு யானைகளும் விக்கிரகத்தோடு சுற்றி வருவார்கள். விக்கிரகத்தின் மேல் குடையொன்று பிடிப்பது வழக்கம் அல்லவா? அதனை ஹர்ஷன் பிடித்துச் செல்வான். அவ்வாறு ஊர்வலம் செல்கையில், தங்கத்தாற் செய்த புட்பங்களை அரசன் இருபுறங்களிலும் தெளித்துக்கொண்டே செல்வான். ஊர்வலம் வந்தபின்னர், ஹர்ஷன்

தானே விக்கிரகத்தைக் கழுவி, தூய நல்லாடைகளைச் சாத்திப் பூசை செய்வான்.

இங்ஙனம் விழா பல நாட்கள் நடந்தது. ஒருநாள் அழகாகக் கட்டப்பட்டிருந்த கூடாரம் ஒன்று தீப்பற்றி எரிந்தது. விழாவிற்கு வந்திருந்த யாவரும் மனங்கலங்கினர். ஹர்ஷவர்த்தனன் இவ் விஷயத்தைக் கேள்வியுற்று அக்கூடாரத்தின் அருகிற் சென்றான். உடனே நெருப்பு அவிந்து விட்டது. யாவரும் அதிசயித்தனர்; ஹர்ஷனுடைய தூயநல் எண்ணம், வாழ்க்கை இவையே தீ அவிந்ததற்குக் காரணம் என்பதை உணர்ந்தனர். பின்னர், ஹர்ஷன் விழாக் காட்சியைக் காணவேண்டி அங்கு இருந்த ஸ்தம்பம் ஒன்றின்மேல் ஏறினான். அவன் கீழிறங்கி வரும்போது ஆயுதபாணியாக இருந்த வீரன் ஒருவன் அரசனைக்கொல்ல ஈட்டியை உயர்த்தினான். ஆனால், அபாயம் ஒன்றும் நேரவில்லை. அவ் வீரன் உடனே பிடிக்கப்பட்டான். அவனை ஹர்ஷன் பல கேள்விகள் கேட்டான். பல விதங்களில் துன்புறுத்தப்பட்ட வீரன், "புத்தமதத்தைப் பெருமைப் படுத்தும் உம்மை, அம் மதத்தை அடியோடு வெறுக்கும் சிலர், கூடாரத்தைக் கொளுத்தி உம்மையும் கொல்ல ஏற்பாடுசெய்தார்கள்" என்று ஒப்புக்கொள்ளும்படி தூண்டப்பட்டான். இம்மொழிகள் உண்மையல்லவென்று கருதப்பட்டபோதிலும் ஐந்நூறு பிராம்மணர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். அப் பிராமணர்களில் மேற்கூறிய இரு குற்றங்களுக்கும் தலைவர்களாயிருந்தவர்கள் உடனே

கொல்லப்பட்டார்கள். எஞ்சியவர்கள் அயல் நாட்டிற்குத் துரத்தப்பட்டனர்.

கன்னோசி நகரில் விழாமுடிந்ததும் ஹர்ஷன் ஹுவான்சுவாங்கை, பிரயாகைக்கு அழைத்துச் செல்ல விரும்பினன். ஹுவான்சுவாங் தன் நாட்டிற்குச் செல்ல விருப்பங்கொண்டிருந்தவனு யிருந்தும், அரசனது வேண்டுகோளை மறுக்க மனமற்றவனய், அவனோடு பிரயாகைக்குச் சென்றான். கங்கையும் யமுனையும் ஒன்றுசேரக்கூடிய விடத்தில் பெருங் கூட்டம் கூடியது. ஹர்ஷனுடைய முன்னோர்களும் இவ் விழாவைக் கொண்டாடி வந்தார்கள். இவ்விழாவில் ஏழைகளுக்கும் வேண்டியோர்க்கும் பல மத வேலைகளுக்கும் கஜானு பணத்தைக் கொடுப்பது வழக்கம். அவ்வாறே ஹர்ஷனும் செய்ய வாரம்பித்தான். இவ் விவரங்களை எல்லாம் ஹுவான்சுவாங் எழுதிவைத்த வரலாற்றில் பரக்கக் காணலாம். இவ் விழா ஐந்தாண்டுகட்கு ஒருமுறை நடைபெற்று வந்தது. கி. பி. 644-ல் ஆறும்முறையாக விழாக் கொண்டாட்டம் நடந்தது.

அக் கூட்டத்திற்கு எல்லா அரசர்களும், ஏழைகளும், அநாதைக் குழந்தைகளும், பல மதாசாரியர்களும், கஷ்டஜீவனம் செய்வோரும், வைதீகப் பிராமணர்களும் வந்திருந்தனர். இவ் விழா எழுபத்தைந்து நாட்கள் நடந்ததாகத் தெரிகிறது. அங்கு நடந்த செய்திகளைப்பற்றி அதிகம் கூருது, முக்கியமாக அக்காலத்தில் விழா வியற்றிய விதத்தைமட்டிலும் இங்குக் கூறுவோம்.

முதல்நாள் மணலிற் கட்டப்பட்ட கூடாரம் ஒன்றில் புத்தவிக்கிரகம் வைக்கப்பட்டது. அது உயர்ந்த ஆடையணிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. அதன் முன்னிலையில் அநேக ஆடைகளும் ஆபரணங்களும் ஏழைகட்கும், இரப்போர்க்கும் வழங்கப்பட்டன. இரண்டாம் நாளிலும் மூன்றும் நாளிலும் சிவனையும் சூரியனையும் தொழுது, பொன்னும் ஆடைகளும் கொடுக்கப்பட்டன. நான்காம் நாள் பதினாயிரம் புத்தமதத்தார்க்குப் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன. ஒவ்வொருவனும் நூறு தங்கநாணயங்களும், ஒரு முத்தும், ஒரு பருத்தி ஆடையும் பெற்றான். அடுத்த இருபதுநாட்களில் ஆயிரக்கணக்கான பிராமணர்கள் உண்டு, பரிசுகள் பெற்றனர். அடுத்த பத்துநாட்களில் சமணர்களும் அயல்நாட்டாரும் பரிசுகள் பெற்றேகினர். பின்னர், பத்து நாட்களில் தூரதேயங்களில் இருந்து வந்த சந்நியாசிகட்கு வரிசைகள் வழங்கப்பட்டன. பின்பு, ஏழைகட்கும், பரதேசிகட்கும், அயல்நாட்டு இரவலர்க்கும் பொன்னும் ஆடைகளும் ஒருமாதகாலம் வழங்கப்பட்டன.

இந்தப் பெரு விழாவில் ஹர்ஷவர்த்தனன் தனக்கு உரிமையாக விருந்த ஆடையாபரணங்கள் அனைத்தையும் ஈந்துவிட்டான்; தான் அணிந்திருந்தவற்றையும் நல்கினன். பின்பு, அவன் தன் தங்கை இராஜேஸ்வரியிடமிருந்த பழைய ஆடைகளை அணிந்துகொண்டான். இத்தகைய அறத்திற் சிறந்த மன்னனும் உளனே?

விழா முடிவடைந்த பத்துநாட்களுக்குப் பின்னர் ஹூவான்சுவாங் இந்தியாவை விட்டுத் தன் நாட்டைநோக்கிப் புறப்பட்டான். தன் வழிச்செலவிற்கு வேண்டிய பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு, சீனயாத்திரிகன் பிரயாணமானான். அவன் கி. பி. 661-ல் சீனவை யடைந்தான். இந்தியாவைப்பற்றிய முழு விவரத்தையும் அவன் எழுதிவைத்திருந்தான். அவன், உண்மையாகவே புத்தமதப் பற்றுதல் உடையவன். அவன் புத்தரின் அவதாரம் என்றே அக்காலத்தார் எண்ணினர். ஒழுக்கத்திற் சிறந்த அப்பெரியோன் கி. பி. 664-ல் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்தான். ஆனால், அவனுக்கு முன்னரே ஹர்ஷவர்த்தனன் கி. பி. 647-ம் ஆண்டின் இறுதியில் அல்லது கி. பி. 648-ம் ஆண்டின் முதலில் மண்ணக வாழ்வை நீத்து விண்ணகவாழ்வை மருவினன். ஆக, ஹர்ஷன் முப்பத்தைந்து வருடகாலம் வட இந்தியாவைப் பெருமையோடு ஆண்டுவந்தான்.

14. அரசியலும் குணாதிசயங்களும்

ஹர்ஷனது கீர்த்தி வட இந்தியா முழுவதும் பரந்தது. தென் இந்தியாவில் சாளுக்கிய வம்சத்திற் ரோன்றி, புஜபலபராக்கிரமங்களில் மிக்கு விளங்கிய இரண்டாம் புலிகேசியைப்போன்று வடநாட்டில் ஹர்ஷவர்த்தனன் ஏகச் சக்கிராதிபதியாக விளங்கினன். அவனுக்குட்பட்ட சிற்றரசர்கள் கலகம் விளைக்காது, செவ்வனே அரசாண்டுவந்தனர்.

தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட நாடு முழுவதும் ஒழுங்காக இருக்கிறதா என்பதைப் பார்க்க ஹர்ஷன் அடிக்கடிச் சென்று காண்பது வழக்கம். ஒரு மூலை முடுக்கும் அவனுடைய கண்பார்வையி னின்றும் அகன்றதில்லை யென்றே சொல்லலாம். அவன் அவ்வாறு பிரயாணப்பட்டுச் செல்கையில் துட்டர்களைத் தண்டித்தும் இட்டர்களைக் காப்பாற்றியும் சென்ருன். அவன் தங்கும் இடங்களில் எல்லாம் ஒரு குடிசை யமைப்பது வழக்கம். அவ்விடத்தைவிட்டு அரசன் அகன்றவுடன் அக் குடிசையை எரித்துவிடுவார்கள்.

நாட்டில் செய்யவேண்டிய சீர்திருத்தங்கள் நியாயமான முறையில் செய்யப்பட்டன என்று ஹியூவான்சுவாங் கூறுவதிலிருந்து தெரிகிறது. நிலத்தில் இருந்துவரும் மொத்த வருமானத்தில் ஆறிலொரு பங்கு அரசாங்கத்தாருக்குச் சேர்க்கவேண்டியிருந்தது. அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் நிலங்கள் விடப்பட்டன. தொழிலாளர்கள் நன்ருகப் பொருள் பெற்ருர்கள். வரிகள் கொஞ்சமாகவே

விதிக்கப்பட் டிருந்தன. தங்கள் தங்கள் நிலங்களுக்கு வேண்டிய பாதுகாப்பைக் குடிகள்செய்யலாம்என்று அரசன் கூறியிருந்தான். பல மதங்களுக்கு வேண்டிய பொருள் உதவி செய்யுமாறு அரசன் உத்தி யோகஸ்தர்களுக்குக் கட்டளை யிட்டிருந்தான்.

ஹர்ஷன் காலத்தில் கொடூரமான குற்றம் நடை பெறவில்லை. சாலைகளிலும் ஆற்றங்கரைகளிலும் திரு டர் பயம் சற்று இருந்தது. சாதாரணகுற்றம் செய் தவனைச் சிறையில் அடைப்பதென்பது அக்காலத் தில் சாதாரணதண்டனையாக விருந்தது. பிற குற்றங்களைச்செய்தவர்கள் மிகக் கடுமையாகத் தண் டிக்கப்பட்டார்கள். ‘மூக்கு, காதுகள், கால்கள்’ முதலிய உறுப்புக்களைக் கழிப்பது கொடிய குற்றத் தின் தண்டனையாகக் கருதப்பட்டது. சில வேளை களில் குற்றவாளிகளை வெளிநாடுகளுக்கு அனுப்பு வதும் உண்டு. சிறிய குற்றங்களுக்கு அபராதம் விதிப் பது வழக்கம். குற்றவாளிகளிடமிருந்து உண்மை யையுணர, அவர்களை நீரிலாவது, நெருப்பிலாவது புகுத்தித் துன்புறுத்துவதும் உண்டு. ஒவ்வொரு ஊரின் ஜனனமரண கணக்கு உத்தியோகஸ்தரால் கவனிக்கப்பட்டு வந்தது. மேலும் ஒவ்வொரு ஊரில் நடக்கும் அபூர்வமான விஷயங்களையும் நல்ல செய்தி களையும் கெட்ட சம்பவங்களையும் அவர்கள் எழுதி வைத்திருந்தனர்.

கல்வி, ஹர்ஷன் காலத்தில் வட இந்தியாவில் உன்னத நிலையை யடைந்திருந்ததென்றே கூறவேண் டும். பிராமணர்களும் புத்தமத சந்நியாசிகளும்

நன்ருகக் கல்வி கற்றிருந்தார்கள். கல்வி கற்பது அரசாங்கத்தாரால் வற்புறுத்தப்பட்டிருந்தது. கற்ரோரை அவர்கள் பெருமைப்படுத்தி வந்தார்கள். இராஜாதிராஜனுன ஸ்ரீ ஹர்ஷனே சிறந்த கல்விமான். அவன் கல்வி கற்றதோடமையாது, சிறந்த புலவனுகவும் விளங்கினன். அவன் 'நாகநந்தா, ரத்னுவளி, பிரியதர்ஸிகா' என்ற மூன்று அரிய நூல்களை வடமொழியில் இயற்றினுன். அவை, இன்னும் நம் நாட்டில் அழியாப் புகழோடிருந்துவருகிறது.

ஹர்ஷனது அவையில் சிறப்புற்று விளங்கிய புலவன் 'பாணன்' என்பவன். அவன் வடமொழிப் புலவன். அப் பெரியான் ஹர்ஷனது வரலாற்றை வடமொழியில் எழுதிவைத்துள்ளான். அவன் உதவியைக்கொண்டே ஹர்ஷன் முன் கூறப்பட்ட மூன்று நூல்களையும் இயற்றி இருக்கவேண்டுமென்று கருதப்படுகிறது. இனி ஹர்ஷனது குணுதிசயங்களைக் கவனிப்போம்.

ஹர்ஷவர்த்தனன் இளமையிலிருந்தே கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கினவன் என்பது இந் நூலை ஒருமுறை வாசித்தால் நன்கு புலனுகும். அவன் தமையனிடத்து மிகப் பணிவோடும் அன்போடும் நடந்துகொண்டான்; தங்கையை அன்போடுநேசித்து வந்தான்; அவள் பொருட்டு, தன் நலன்களையும் பாராட்டாது காடு மலைகளைக் கடந்து, விந்தமலைக் காட்டிற்குள் நுழைந்து, பலவிடங்களிலும் தேடி, முடிவில் தங்கையைக் காணப்பெற்ருன் என்ற செய்தியில் இருந்து அவன் தன் தங்கையிடம் கொண்டிருந்த

அளவுகடந்த அன்பு வெள்ளிடைமலைபோல் விளங்குகின்றது. அவனை இராஜ்யவர்த்தனன் அரசுரிமையையேற்றுக்கொள்ளுமாறு பலமுறை வற்புறுத்தியும், 'மூத்தவன் இருக்க இளையவன் பட்டமடைதல் முறையன்று' என்று ஹர்ஷன் கூறினான். இதிலிருந்து அவன் நியாயமற்றதும் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமானதுமான எத்தகைய தீச்செயலையும் செய்யான் என்பது விளங்குகின்றது.

அரசன், ஆலோசனை செய்யவேண்டிய காலத்தில் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களது ஆலோசனையைக் கேட்பது நன்று. அவ்வாறு, பிறரைக் கேட்காது தன் மனம்போனபடி காரியங்களைச் செய்து, துன்பத்தை யனுபவித்த மன்னர்களைப்பற்றி நீங்கள் வாசித்திருப்பீர்கள். ஆனால் நமது அரசன் அமைச்சர் முதலாயினோரைக் கேட்டு, பின்னர், தன் அறிவுக் கெட்டியபடி எக்காரியமும் செய்து முடிப்பவன்.

ஹர்ஷன், ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை தனக்கு உரிமையான எல்லாப் பொருள்களையும் தானஞ் செய்வது வழக்கம். என்றால், அவனது விரிந்த சிந்தையையும் பரந்த நோக்கத்தையும் என்னென்பது? அவன், தன் நாட்டின்மீது, எத்துணைப் பேரன்பு கொண்டவனாயிருந்திருப்பின், தானே நேரிற்சென்று ஒவ்வொரு ஊரையும் பார்வையிட்டிருப்பான் என்பது ஆராயத்தக்கது.

The Kesari Printing Works, Madras.